

vredes

MIDDEN-OOSTEN

GOAL

"VREDE" Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

Bagattenstraat 136 9000 Gent

Prk. : 000-0956015-80 - Vrede v.z.w. - 9000

tel. 091/23.82.52 Gent

LEESGELD :

250 fr. per jaar - 25 fr. per nummer

Steunabonnement : 500 fr.

Verantwoordelijke uitgever :

Michel Vanderborgh

Echel 6

9401 Pullare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghgraeve,
Nadine Crappé, Paul Wagemans,
Chantal De Smet, Jules Verhelst,
Jean-Pierre Everaerts, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire, Jan
Verwest, Bob Wolstijn, Wilfried De
Vlieghere, Elie Elia

REDACTIESECRETARIS

Jo De Schuyt

HOOFDREDACTEUR

André De Smit

VASTE MEDEWERKERS

Frans De Winter, Ward Ruyalincq,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht
(V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika
(Roermond)

ABONNEMENTENDIENST

Lotty Verwest - Carlos Van Vooren

"Vrede" wil de spreekbuis zijn van al
diegenen die - door degelijke informatie
of voorstellen - een bijdrage willen bren-
gen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op
de medewerking van al diegenen die
hier toe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoor-
den dan ook niet noodzakelijkerwijze
aan het standpunt van de redactie.

DRUKKERIJ

Gakko - Gent.

UIT DE INHOUD

- Voorpagina : GOAL	
EDITO	
- Nog de dertig miljard	3
VAN WEEK TOT WEEK - Wilfried De Vlieghere	4
OP DE UITKIJK	
- Plaatjes kijken in Spanje - Roger Serraz	5
KORTE BERICHTEN	6
BINNENLAND	
- Voortzetting van de koude oorlogspolitiek	7
- Parlement	7
- Een wereldburger verliet ons - J.V.	8
EUROPA	
- GRIJKENLAND : Overzicht van de jongste gebeurtenissen - Jo De Schuyt	10
- FRANKRIJK : Pierre Goldman, levenslange hechtenis - Alain Clauwaert	12
DOKUMENT	
- Midden-Oosten - M. Tanret	13
KULTUUR	
- Chile	16
INDOCHINA	
- VIETNAM : Onze politieke akte voor erkenning van de Voorlopige Revolutionaire Regering - Paul Wagemans	17
- KAMBODJA : Een politieke overwinning van de U.S.A. - in de UNO - met de steun van de Belgische Regering - Paul Wagemans	18
IN HET KORT	
- Russell Tribunal II	19
BIDRAGE VAN HET COLAM	
- Betreft Brazilië - Jan Van Rijssbergen	20
LATIJS - AMERIKA	
- Chile-berichten	21
OPVOEDEN TOT VREDE	
- Budapest : Met de vrede als doel - J. Lindemans	23
- In en om school : Leger Rijk waacht en Nato - eenzelfde strijd - Walter Louten	24
TONEL	26
Illustraties van Chile, Elie Elia, Kamagurka, Frans Masereel en Jan Verwest.	

NOG DE DERTIG MILJARD.....

DE SCHANDALIGE BLUF MET DE COMPENSATIES.

Er is in de loop van het voorbije jaar heel wat geschreven over de voorziene aankoop van nieuwe gevechtsvliegtuigen. Men heeft dit de aankoop van de eeuw genoemd omdat de gemeenschappelijke aankoop door België; Nederland, Noorwegen en Denemarken, wat de aankoopsprijs betreft een fabelachtig bedrag zal bereiken.

Zoals men weet gaat de strijd om de bestelling tussen de YF 16 van General Dynamics, de YF 17 van Northrop en de Franse Mirage. Het schijnt nu al zeker dat de Zweedse Viggen - bijzonder dan om politieke redenen - niet meer in aanmerking zal komen.

Allerhande studiecmissies hebben de kwaliteit van de verschillende gevechtsvliegtuigen onderzocht - hun rapporten ingediend - en men verwacht zich begin 1975 aan een beslissing. Zoals men weet zal het Belgisch deel in de aankoop ongeveer 30 miljard bedragen. In een periode van economische crisis, komt er, het spreekt vanzelf, heel wat protest los tegen een dergelijke onzinnige en nutteloze uitgave. Zelfs de meest fervente verdediger van de NAVO is niet zo enthousiast nu te moeten vaststellen dat ook van hem persoonlijke offers worden gevraagd. Wanneer men vaststelt dat de koopkracht daalt, de werkloosheid toeneemt en er nieuwe belastingen worden voorzien, terwijl niet minder dan dertig miljard zullen worden gependeed aan gevechtsvliegtuigen waarvan uiteindelijk niemand het nut inziet, dan is dit zeker een kontradiktie die iedereen doet nadenken. Onze regering en onze ministers van Buitenlandse Zaken en Landsverdediging spelen dan ook de "grote" troef uit : de werkverschaffing dank zij de aankoop van gevechtsvliegtuigen. De Amerikaanse en Franse concurrenten komen ook aandragen met het deel dat de Europese industrie zal krijgen zo de keuze op "hun" vliegtuig valt...

Washington komt nu te beloven dat 40 % van de waarde van de vliegtuigen in Europa zal gefabriceerd worden zo de keuze op een van haar vliegtuigen valt. Buitendien wordt nog een premie voorzien van 10 th. op de vliegtuigen die de US Air Force zou bestellen en 15 th op de bestellingen van andere landen. Wanneer we het Pentagon moeten geloven zou zodus voor 2 miljard dollar, of 80 % van het totaal als compensatie worden voorzien voor de uit te geven deviezen bij de aankoop van de Amerikaanse vliegtuigen. Van de firma Dassault - de Franse Mirage - weten we dat zij vorig jaar bij de aankoop van oefenvliegtuigen voor een bedrag van 2,5 miljard frank compensatie voorzien had wat neerkwam op 500.000 werkuren bij de firma Sabca. Uiteindelijk betekende dit voor de Staat een bedrag van 5.000 fr. per werkuur als compensatie...

Het ligt voor de hand dat men met de bluf der compensaties, de openbare opinie de bittere pil van de dertig miljard wil doen slikken. Want door zogenaamde voordelen te laten doorschemeren voor onze industrie en verwachte tewerkstelling, willen de voorstanders van de aankoop doen geloven dat de operatie van de aankoop ons land eigenlijk praktisch niets zal kosten gezien de "compensaties" bijna het totaal van de bestelling zullen dekken.

Maar, zelfs zo de vandaag gedane beloften om de bestelling los te maken gehouden worden - wat in het verleden niet steeds het geval was - dan zullen de "compensaties" met geen cent het bedrag verminderen dat moet betaald worden door de gemeenschap.

Zelfs zo de bouw van deze vliegtuigen volledig in ons land zou plaats hebben dan blijft er het feit dat de Staat een on-productieve uitgave moet doen van 30 miljard frank. Want uiteindelijk zal deze uitgave, in de beste omstandigheden, slechts aan een tweeduizendtal arbeiders gedurende een tweetal jaren werk verschaffen wat globaal een uitgave van 15 a 40 miljoen per werkgelegenheid betekent.

Op het gebied van de werkgelegenheid zou de voorziene uitgave van dertig miljard dus aan heel wat nuttiger projecten kunnen besteed worden waarbij tevens meer en voor een langere periode arbeiders zouden kunnen aan het werk worden gezet.

Het komt er dus op aan, ook voor de arbeidersbeweging, zich niet door de "valse beloften van de compensatie" te laten om de tuin leiden. Een duidelijk protest uit de bedrijven, uit de burelen, vanwege de vakbonden, zou er toe bijdragen het de regering duidelijk te maken dat men de werkers niet voor naïvelingen moet aanzien en dat men de arbeidersbeweging niet eens te meer moet trachten om de tuin te leiden.

WEEK VAN 10 TOT 17 NOVEMBER.

- De algemene vergadering van de UNO ontvangt officieel Yasser Arafat van de Palestijnse bevrijdingsorganisatie. In zijn toespraak pleit Arafat voor een multiraciale en multigodsdienstige staat Palestina, waarin Joden, Mohammedanen en kristenen kunnen samenleven. Joodse terroristen dreigen met een moordaanslag op Arafat, en stellen een premie van 500.000 dollar (40 miljoen fr) op zijn hoofd.
- Israël blijft weigeren de nieuwe realiteiten onder ogen te zien, en wil niet onderhandelen met de Palestijnen. Israëls Uno-ambassadeur maakt er zich van af met de bevrijdingsorganisatie een bende moordenaars te noemen.
- In Israël keurt het Parlement de soberheidsmaatregelen van de regering goed. Tegen deze maatregelen, die het gevolg zijn van de hoge uitgaven veroorzaakt door de militaristische politiek van Israël, blijft veel protest bestaan van de arbeiders.
- Zuid-Afrika wordt uitgesloten van de deelname aan de lopende algemene vergadering van de UNO.
- President Ford berispt Generaal George Brown, voorzitter van het comité van de stafchefs, omdat deze in een rede gezegd had dat de Joden het Amerikaanse parlement naar hun hand kunnen zetten, door hun zeer grote macht in de zaken- en bankwereld.

WEEK VAN 18 TOT 25 NOVEMBER.

- De rechtse partij van Karamanlis behaalt met 54 % van de stemmen meer dan twee derden van de zetels in het Griekse parlement, dank zij een kiesstelsel van het gaullistische type. Die uitslag werd bepaald door de handige propaganda van Karamanlis, die de verkiezingen had voorgesteld tussen een keuze voor hem of voor de anarchie, die zou leiden naar de terugkeer van de militaire diktatuur.
- De enige toegelaten oppositiepartij in Brazilië behaalt bij verkiezingen voor een gedeeltelijke vernieuwing van de Senaat tweederden van de stemmen.
- De UNO neemt met een grote meerderheid een resolutie aan waarin het recht van de Palestijnen op zelfbeschikking en op een eigen staat wordt erkend.

WEEK VAN 26 NOVEMBER TOT 1 DECEMBER.

- Op de topontmoeting tussen Ford en Brejnev te Vladivostok wordt een akkoord gesloten over de beperking van het aantal kernwapens. Dit akkoord moet tevens de

SALT besprekingen opnieuw op gang brengen.

- Na een bomaanslag in Birmingham die een twintigtal doden en bijna 200 gewonden maakte, wordt het IRA in Groot-Brittannië buiten de wet gesteld. het IRA ontkent nochtans iets met die aanslag te maken te hebben.
- Oe Thant, voormalig secretaris-generaal van de Verenigde Naties overlijdt op 65-jarige leeftijd.
- Mexico verbreekt vrij onverwacht zijn diplomatieke betrekkingen met Chili.
- Met een nipte meerderheid handhaaft de UNO de afvaardiging van Lon Nol als vertegenwoordiger van Cambodja.

WEEK VAN 2 TOT 8 DECEMBER.

- In Spanje worden politieke gevangenen toegelaten, maar alleen als ze instemmen met de grondbeginselen van de fascistische Nationale Beweging. Dit is veel minder dan werd verwacht, en het wijst erop dat de harten in Spanje verder de touwtjes in handen willen houden.

WEEK VAN 9 TOT 15 DECEMBER.

- Bij een referendum waarin de Grieken moesten kiezen tussen de republiek of het voortbestaan van het koningschap, sprak 62,9 % van de kiezers zich uit voor de republiek, en 30,8 % voor de monarchie.
- President Makarios keert terug naar Cyprus, waar hij door een grote menigte wordt ontvangen. Het Eoka, dat had geprotesteerd tegen die terugkeer, houdt zich rustig.
- Drie kantoren van de Palestijnse bevrijdingsorganisatie in Beiroet worden met raketten beschoten vanuit voorbijrijdende autos, vermoedelijk door Israëlische terroristen.
- Uit een UNO-rapport blijkt dat in de laatste afgelopen 3 jaar van de onafhankelijkheidsoorlog Portugese en Rhodische soldaten verantwoordelijk waren voor het martelen en doden van minstens 1000 Afrikanen.
- 71 Amerikaanse senatoren verzoeken President Ford in een brief samen met zijn bondgenoten front te vormen tegen de "afpersingspolitiek" van de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie, en een garantie te geven voor de Amerikaanse militaire bijstand aan Israël.
- De miljonair Nelson Rockefeller wordt door de senaat bevestigd in zijn ambt als vice-president van de Verenigde Staten, na een wekenlang onderzoek.
- Tussen de Rhodische blanke minderheidsregering en de Afrikaanse bevrijdingsbeweging wordt een bestand gesloten, dat ingaat zodra een datum vastgelegd is voor een konstitutionele konferentie te houden over de toekomst van het land.

op de uitkijk

PLAATJES KIJKEN IN SPANJE

1.

Broeit er wat in Spanje ?

Je merkt het misschien niet in de toeristische centra, waar Belgen, Zwitsers en Duitsers de Spaanse ziel vermoorden en het Spaanse landschap verbrachten.

Je hoort het wel op radio Monte-Carlo.

Je denkt er even aan wanneer te Brussel een Spaanse bank wordt opgeblazen of elders in ons veilig Europa aanslagen worden gepleegd die de aandacht vestigen op wat in dat fijne vakantieland bij uitstek, aan 't gisten en aan 't rijpen gaat.

2.

Het bericht haalt misschien de wereldpers niet, als dagelijks bomalarm wordt gegeven op de treinen tussen Irun en Bordeaux, als tachtig mensen worden aangehouden omdat ze vergaderden in een kerk.

Wil men het niet weten hebben dat er niet alleen nog talrijke politieke gevangenen zijn van de Spaanse burgeroorlog, maar tevens dat de bergpolitie er nog steeds niet in slaagde de verzetshaarden uit te roken waar nog soldaten uit die oorlog actief zijn ?

3.

Liegen volgende drie leuzen er niet om :

"COMUNISMO LIBERTAD",

"NO AL PARTIDO UNICA",

"COMUNISMO LIBRE",

vergeten we niet dat het slogans zijn, door verbitterde Catalanen op de muren geschreven op gevaar van verklikking, arrestatie, slagen, huiszoeking, ondervragingen, verneringen, intimidatie, gevangenisstraf.

Want de Spaanse politie is niet mals, democratie een reeds te lang gekoestende droom, Portugal nabij en Franco bijna dood.

Wat zullen echter de boemannen van vrij Europa doen, de steeds ready en te duchten Amerikanen, die nog altijd de Griekse kolonels steunden, ook wanneer het volk reeds de macht had overgenomen ?

4.

Vergeten we niet dat ruim 20 % van de Spaanse bevolking Catalaans is, dat de Spaanse koloniale gebieden door een groot deel Catalanen beïnvloed werd, en dat tot voor kort het onderwijs in Catalonië uitsluitend Spaans was, een Catalaans woordenboek een verboden boek was; terwijl het Catalaans een totaal autonome taal is, absoluut geen dialekt, gesproken door misschien meer miljoenen mensen dan zij die het Nederlands hun taal noemen.

(Keizer Karel was eerst koning van Catalonië en ook nog koning van Spanje!)

5.

En dan de andere kant van Spanje, zo sterk verschillend van de Costa Brava, de Costa del Sol, de Costa Blanca van de toeristen. Zo tegenovergesteld aan het toeristische Spanje van de vakantiefolders !

Het Baskenland.

Tussen Irun en San-Sebastian, en tussen San-Sebastian en Bilbao : bergen en industrie. Gelezen op verschillende muren; naast voor ons, Vlamingens onleesbaar Baskisch, een van de oudste nog levende talen ter wereld, in zeer leesbaar Frans :

plôitê

ex-patriê

pulsê,

dit in verschillende kleine variaties, maar steeds duidelijk op de Basken doelend.

Trouwens, hoe dicht er men de grens nadert, hoe meer hakenkruisen men ontmoet op de richtingsaanwijzers en de plaatsaanwijzers. Spanje, Spaanse grens, wordt overal doorstreep en vervangen door fascisme.

"LE TOURISME AIDE LE FRANQUISME", op vijftig meter van de grens geteerd.

De grens passeren van Behobia en gendarmes met getrokken revolver over straat zien rennen alsof hun leven ervan afhangt.

Dit is het Spanje aan de andere kant, de Atlantische kust, het Baskenland anno 1974.

[Roger Serras]

OPROEP !

“Vrede” kan slechts op U rekenen.

In ons vorig nummer hebben we u in kennis gesteld met de problemen die zich bijzonder in deze "inflatie-tijd", voor een uitgave als "Vrede" stellen. Het schijnt nochtans dat de pers in ons land vrij is..... Vrij natuurlijk voor hen die over een zware bankrekening beschikken of direkt of indirekt door de industrie gesteund worden. Dat de informatie dan ook navenant is hebt u reeds lang begrepen.

En gezien... het water altijd naar de zee loopt... zal het opnieuw ook de "grote" pers zijn die van regeringswege op de nodige steun zal mogen rekenen. Tijdschriften als "Vrede", waarvoor de medewerkers zich belangeloos inzetten moeten maar zien hoe het hoofd boven water te houden. Of dit ja of neen gaat interesseert de overheid niet. Integendeel... hoe minder mensen er zich voor idealen inzetten, hoe beter, denkt men. Ons blijft dan ook slechts een uitweg. Een beroep doen op diegenen die zich bewust zijn dat een blad als "Vrede" een belangrijke rol te vervullen heeft, kwa informatie en mobilisatie van de openbare opinie.

Om die reden doen we een beroep op allen die een bijdrage willen storten in ons "VREDESFONDS". We achten het nodig een reserve aan te leggen om ons toe te laten ons blad nog te verbeteren en aan de komende prijsstijgingen het hoofd te kunnen bieden. Natuurlijk kunt u "Vrede" ook op een andere wijze helpen. Een nieuwe lezer winner ligt zeker in ieders bereik. Mogen we dus op u rekenen voor deze, voor "Vrede" zo belangrijke aktie ?

PERSONALIA

Wij vernamen het overlijden, na een langdurige ziekte van dhr. Herman Craeybeckx uit Mortsel, en van Mevr. Springuel uit Oostende. We ontvingen eveneens het bericht van de dood; tengevolge van een verkeersongeval, van onze vriend Koen Levecque uit Leffinghe.

Aan de families Craeybeckx, Springuel en Levecque bieden we onze oprechte deelneming in het zwaar verlies dat hen treft.

Ohze gelukwensen aan Danny Van den Bulcke, bij het behalen van zijn doctoraatstitel in de ekonomie, aan Michel Tanret voor zijn licentiaatstitel in de Oude Oosterse Talen (Nabije Oosten) en Simonne De Coninck voor haar licentiaatstitel in de moraalwetenschappen.

Onze gelukwensen aan Kathleen en Luk Kongs bij de geboorte van hun dochtertje Eva.

De redaktie van "Vrede" wenst zijn lezers een gelukkig jaar !

in het kort

SPANJE

Naar aanleiding van het proces 981/70 dat op 28 november te Valencia geopend werd tegen zestien syndikale militanten beschuldigd van lidmaatschap van de Comisiones Obreras werd, door vertegenwoordigers van verschillende organisaties, aan de Spaanse Minister van Buitenlandse Zaken een telegram verstuurd.

De ondertekenaars eisten dat het proces zou plaats hebben met open deuren en dat de rechten van de verdediging zouden geëerbiedigd worden ; amnestie voor de ten laste gelegde feiten en de onmiddellijke vrijlating van deze arbeidersmilitanten. Dit telegram werd medeondertekend door : Louis Melis, in naam van het A.C.O.D. ; Alfons Tonneaux-voorzitter ACOD-Spoor; Dille - Voorzitter Humanistisch Verbond; Pax Christi, B.U.V.V. , Vrede, K.J.B. e.a.

Ook door de BSP; KPB, ACOD-Gazelco e.a. organisaties werden telegrams gestuurd.

binnenland

Voortzetting van de koude oorlogspolitiek

VOORTZETTING VAN DE KOUDE OORLOGSPOLITIEK

Minister Van Elslande - Buitenlandse Zaken en Ontwikkelingssamenwerking sprak te Kortrijk voor het "Ontwikkelingscentrum Continenten" over de Buitenlandse politiek. Dit werd meteen een "politieke regeringsrepliek op het verzet van de openbare opinie tegen de "Dertig miljard" Volgens de Minister moet diegene die gehecht is aan ons levenspatroon dit onvoorwaardelijk aanvaarden. Wij moeten doen wat nodig is om ons te wapenen tegen wat kan gebeuren. Wij moeten onze verantwoordelijkheid nemen; zegde hij, hoe vervelend dit ook moge zijn. Zijn politieke conclusie was als volgt: "Men zegt altijd de Russen komen niet. Ik zeg altijd, de Russen zijn nog niet gekomen maar het Oostblok blijft bewapenen". Meteen heeft Minister Van Elslande zijn kaarten op tafel gelegd. We weten nu meteen dat alle verklaringen in verband met Europese Veiligheid en Samenwerking e.a. problemen ten spijt de regering uiteindelijk blijft vasthouden aan een politiek die weinig afwijkt van deze die destijds tijdens de periode van de koude oorlog werd gevoerd.

Maar er zijn niet alleen de woorden maar ook de feiten waarop we kunnen oordelen. Wat een tegenstelling tussen het antwoord van Minister van Minister Van Elslande aan het Referendum van het N.C.O.S. (aktie 11.11.11.) en het interview aan "De Wereld Morgen" en het Belgisch standpunt in de Verenigde Naties waar ons land - samen met de Verenigde Staten, Groot Brittanië, West Duitsland, Denemarken en Luxemburg - zich uitgesproken heeft tegen het Economisch Handvest waarin de volkeren het recht op bezit en de uitbating van de eigen grondstoffen toekent. De feiten tonen dus aan dat er tussen de woorden en de daden een grote afstand ligt. We hopen dat onze parlementsleden, tot welke fraktie zij ook behoren, tijdens de bespreking van de Buitenlandse Politiek die in de loop van de maand januari zal plaats hebben, hierop de aandacht zullen vestigen en de Minister om een duidelijk antwoord zullen verzoeken.

VLIEGTUIGEN "HERCULUS"

Volksvertegenwoordiger Kuypers vroeg aan de Minister van Landsverdediging nadere inlichtingen betreffende aantal, prijs en ter beschikking zijnde onderdelen van de destijds aangekochte militaire vliegtuigen "Herculus".

Uit het antwoord van V.D.B. weten we nu dat twaalf vliegtuigen werden aangekocht. De eenheidsprijs van deze vliegtuigen bedroeg 3 miljoen 700.000 US dollar te rekenen aan de officiële pariteit volgens de verschillende tijdstippen van de betalingen wat neerkomt op een eenheidsprijs van 180.000.000 fr.

Vanaf 6 november is een vliegtuig in herstelling maar de nodige wisselstukken zijn niet ter beschikking.

DEMONSTRATIES IN KORSIKA.

Volksvertegenwoordiger Van Steenkiste vroeg inlichtingen over de deelname op 21 en 22 oktober 1974 van leden van de commissies Landsverdediging van Kamer-Senaat die met een vliegtuig DC-6 naar Korsika reisden om er de demonstraties bij te wonen door Belgische piloten met F 104 en Mirages F 5.

Uit het antwoord van de Minister blijkt dat veertien volksvertegenwoordigers plus een ambtenaar van de Kamer, elf senatoren plus een ambtenaar van de senaat, zeven beroepsofficieren en een hoofdofficier, behorende tot de reserve, het "reisje" naar Korsika meemaakten.

We vernemen eveneens dat de vermelde oefeningen plaats hadden in het kader van de NAVO, zoals er regelmatig schietoefeningen doorgaan op een van de Europese schietvelden.

De prijs per vluchtuur van de DC-6 die de delegatie vervoerde bedraagt 26.000 fr zodat de reis van de Parlementsleden op 130.000 fr. zou komen. Ten slotte vernemen wij ook dat de huisvesting op de militaire basis gratis werd aangeboden maar dat de maaltijden ten laste viel van de deelnemers.

Uit deze informatie blijkt eens te meer, dat op een ogenblik dat de regering steeds maar herhaalt dat de gehele bevolking besparingen moet doen deze regel niet van toepassing blijkt te zijn voor wat betreft de militaire uitgaven. Een voorbeeld: het lijkt ons nog al nuttiger de verlichting van de autostrades te laten branden - en zo enkele menselijke levens te sparen - in de plaats van een reisje te betalen aan parlementsleden waarvan uiteindelijk niemand het nut van inziet.

PARLEMENT

RASSENDISCRIMINATIE

De kamer van volksvertegenwoordigers heeft op 19 december, met algemeenschap van stemmen min één onthouding, het wetsontwerp goedgekeurd, houdende goedkeuring van het internationaal verdrag inzake uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie.

Genoemd verdrag, dat pas nu geratificeerd wordt, werd aangenomen door de O.V.N. vergadering op 7 maart 1966.

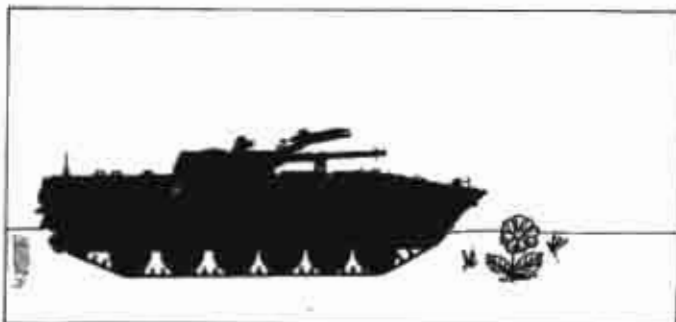
Er mag dus worden geschreven dat onze regeringen er nog al wat tijd hebben laten overgaan om hogergenoemde beslissing te bekrachtigen.

De regering moet nu binnen de vijftien maanden ontwerpen voorleggen in verband met aanpassing van onze wetgeving aan dit internationaal akkoord.

Dhr Glinne herinnerde de Minister eraan dat door zijn fractie in december 1966 een wetsvoorstel werd ingediend met het doel de daden van rassendiscriminatie en xenofobie tegen te gaan. Betrokken wetsvoorstel werd nu aan de Raad van State voorgelegd. Hopen we maar dat het geen acht jaar zal duren vooraleer het zal worden aanvaard.

CHILI

Door de Kamer van Volksvertegenwoordigers werd eenparig een resolutie goedgekeurd waarin de onmiddellijke vrijlating werd geëist van alle politieke gevangenen in Chili en in eerste instantie van alle vrouwen en kinderen.

BERICHT

Op initiatief van het Onafhankelijkheidsfront had te Gent op 19.12.1974 een bijeenkomst plaats waaraan vertegenwoordigers van de volgende organisaties deelnamen :

B.S.P. , K.P.B. , A.B.V.V. , A.C.O.D. , L.V.S.V. , L.J.W. , K.J. v. België , N.C.P.G.R. , B.N.B. , B.U.V.V. , G.L. , Vriendenkring Dachau.

Besloten werd een overlegkomitee op te richten ten einde de verschillende initiatieven van strijd tegen de fascistische dreiging te coördineren.

Het secretariaat van het overlegkomitee wordt waargenomen door dhr. De Ghoy Marcel, tel. 25.62.57

Adres : O.F. , Onderbergen, 25, Gent.

EEN WERELDBURGER VERLIET ONS

Herman Craeybeckx, geboren in 1895, stierf op 24 november 1974.

In de loop van zijn leven bewoog hij zich op een groot aantal terreinen, waaronder filosofie, psychologie, filologie, literatuur, sociologie, muziek, fotografie, schilderkunst, technische wetenschappen. Maar, zoals vaker voorkomt bij mensen met een uitmuntende eruditie, ontbrak hem allerminst het besef van de beperktheid, ja van de ijdelheid van alle weten. Hij citeerde soms de aanhef uit de Faust van zijn lievelingsauteur Goethe :

*Habe nun, ach. Philosophie,
Juristerei und Medizin,
Und leider auch Theologie
Durchaus studiert mit heissem
Bemühen.
Da steh'ich nun, ich armer Tor,
Und bin so klug als wie zuvor !*

Als jonge man zag hij zich genoodzaakt zijn kristelijke levensopvatting vaarwel te zeggen en tot een agnostisch standpunt over te gaan. De tragiek van het bewuste niet-weten omtrent het transcendente zou hem voor de rest van zijn leven bijblijven. Toch leefde in hem onmiskenbaar hetzelfde niet-diskursief besef dat Spinoza deed schrijven : *sentimus experimurque nos aeternos esse* (- een diepgewortelde intuïtie zegt ons dat wij onsterfelijk zijn). Hij was niet wanhopig bij de gedachte aan de dood. Integendeel kon hij over hem denken als over een bezegeling van de vrede die boven alle begrip ligt.

Gedurende bijna dertig jaar was hij hoofdredakteur van het op wereldvlak verspreide fotografisch tijdschrift van Gevaert. Ook toen hij gepensioneerd was, bleef hij zich intens met fotografie bezighouden. Bovenal nochtans wijdde hij zich dan aan de zaak van de vrede en maatschappelijke gerechtigheid. De afschuwelijkheid van de oorlog had hij op een bijzonder pijnlijke manier ervaren toen zijn zoon, zijn enig kind, door de nazi's in een concentratiekamp vermoord werd. - Nog op haast zeventigjarige leeftijd, einde 1964, stichtte hij samen met enkele vrienden het mondialistische tijdschrift Regenboog, dat het vlaams orgaan werd van de Federale Unie, waarvan hij ondervoorzitter was. Hij was ook lid van het Komitee voor een Kongres der Volkeren en werkte dus mee aan de voorbereiding van de eerste transnationale verkiezingen van alle tijden. Tot op het ogenblik dat zijn gezondheid het niet meer toeliet besteedde hij zijn beste krachten aan de zeer ondankebare taak de Vlamingen te wijzen op de dringende noodzaak van een wereldbondstaat.

Tot slot laten we hieronder enkele citaten van de hand van Herman volgen. Men moet zich evenwel voor de geest houden dat het totaal onmogelijk is een zo veelzijdige persoonlijkheid in enkele woorden recht te doen wedervaren.

(jv)

"Je wil niet zien dat aan de andere kant van de wereld de aarde schroeit en dat daar reeds mensen branden als levende toortsen. Je sluit je ogen en je denkt: Goddank! Het is niet mijn huis dat verwoest wordt; het is niet mijn vrouw die uiteengereten wordt door granaten, het is niet mijn kind dat schreiend hijgt naar lucht en stikt in giftig gas. Ben ik mijn broeders hoeder?"

"Is het nog nodig, na alles wat wij beleefd hebben, de noodzaak te bewijzen van een federatie die alle volkeren ter wereld in één rechtsverband samensnoert?"

"Is dit een utopie? Geenszins. Een utopie is het, te geloven dat vrede en veiligheid kunnen verzekerd worden bij behoud van soevereine staten met een eigen legermacht."

mooie leuzen
plechtige verklaringen
vredesverdragen
nobeles verbintenissen
van
gelovigen
humanisten
arbeiders
over alle grenzen heen
zoveel illusies
die bij 't eerste kanonschot
als een kaartenhuis
ineenstorten
er is maar één weg
naar wereldvrede
een wereldfederatie
van ontwapende
staten
met één wereldgezag
steunend op
één wereldrecht
en
één vredesmacht.

"Allereerst stellen wij vast, dat tot dusver alle pogingen om de oorlog te vermijden, mislukt zijn. De Volkenbond, die men bij zijn oprichting als een panacee beschouwde, is ineengestort, en de Organisatie der Verenigde Naties (OVN), algemeen als UNO bekend, is machteloos."
"Waarom is dit zo?"
"Om velerlei redenen, doch in hoofdzaak omdat de naties hun volle soevereiniteit hebben behouden en, bijgevolg, niets hen kan verhinderen hun conflicten gewapenderhand op te lossen. En; vermits conflicten onvermijdelijk zijn, bestaat, in het

"huidig stelsel, niet de minste kans dat een duurzame vrede bereikt kan worden."
"-Hoe is dat te verhelpen?"
"Volgens ons alleen door de oprichting van een Wereldfederatie met een eigen parlement, rechtstreeks door de volken verkozen, een wereldregering, een wereldgrondwet, een wereldrechtbank die, op grond van de wereldgrondwet de conflicten tussen de staten regelt, en een vredesmacht, sterk genoeg om de uitspraken van de wereldrechtbank te doen eerbiedigen."

"...beoefen de schone en voorname kunst: niets te doen, gewoon te 'zijn', op een stille plek, in het zand of op het gras te liggen en de wolken over je te laten heengaan, doelloos, roerloos of zonder enige gedachte. ... Zich geborgen te voelen in de stilte der sterren, één te zijn met alles is het grootste geluk dat een mens gegeven kan worden."

Tijd voor geschenken!

Vergeet de Vietnamese vriend dit jaar niet!

hij heeft ook recht op geluk
en hij hoopt ook op een wereld waarin het
beter is te leven
en hij strijdt ervoor
daarom is hij onze vriend

maar machtige heren in Washington
gunnen hem dat geluk niet
bij ons sluiten ze bedrijven
hun luchtmacht verwoestte z'n land

hij bouwde terug op
maar de oorlog maakte hem ziek
hij moeraskoorts, engelse ziekte, ingewandswormen

GEZONDHEID IS HET HOOGSTE GELUK
HIJ HEEFT MEDIKAMENTEN NODIG
MAAR HIJ KAN ZE NIET KOPEN
SCHENK HEM GEZONDHEID

rekening 001-0264584-44

zak de Tuitantijgere waringroed 1. wemell voor vietnamese vrien-
schenkers met teesbaar adres. Offrangen voorlaan informatie

GRIEKENLAND

Overzicht van de jongste gebeurtenissen in Griekenland

1. DE VERKIEZINGEN VAN 17 NOVEMBER 1974.

De bekendmaking van de verkiezingsdatum wees er al direct op dat Karamanlis gebruik wou maken van de onvoorbereidheid van zijn politieke opponenten. Zij beschikten over onvoldoende tijd om een degelijke campagne voor te bereiden en te voltooien. Aan Karamanlis was het bestaande administratieve kader - ongewijzigd sinds de kolonels! - en zijn populariteit als "redder van de democratie" dienstbaar.

De versplintering van de politieke partijen wilde Karamanlis tegengaan door invoering van een speciaal systeem van vertegenwoordiging in het parlement, alsmede een goede start en basis voor een semi-presidentieel systeem.

De partijen die in het parlement wilden zetelen dienden een bepaald percentage van de stemmen te behalen. Lijstverbindingen brachten dit percentage hoger. In linkse kringen hoorde men hevig protest tegen de plotselinge verkiezingskoorts. Niet alleen de gehaastheid van de verkiezingen maar vooral de bravour waarmee Karamanlis zichzelf bevoorreedde nam men op de korrel. Andreas Papandreou sprak zelfs van een "verkiezingsputsch". Anderen vulden de bovenvernoemde kritiek aan door er op te wijzen dat duizenden Grieken, jongeren en ouderen, geen stemrecht hadden. Vele hadden hun Griekse nationaliteit verloren wegens hun politieke overtuiging. Anderen (zogenoemde gastarbeiders) verbleven in het buitenland. Nog anderen waren te jong (minder dan 21 jaar).

De belangrijkste strijdende partijen waren: De Nieuwe Democratie met eerste-minister Karamanlis, De Unie van het Centrum (Centrum Unie) en de Nieuwe Krachten, met Georg Mavros, de (kommunistische) Verenigd Links Beweging en de (royalistische en pro-junta) Nationale Democratische Unie met Garoufalias.

De belangrijkste strijdpunten waren: wat doen we met Cyprus? Welke richting gaan om het hoofd te kunnen bieden aan de economische moeilijkheden? Welke regerings-

stijl? Welke grondwetsherziening doorvoeren? Dit laatste hield in: hoe de dictatoriale structuren ontmantelen? Wat te doen met de monarchie? Welke machten toekennen aan de president?

Bij het doornemen van informatie betreffende de verkiezingen valt het meteen op welke aandacht Karamanlis genoot in de commentaren van de waarnemers. Vandaar dat men in deze tekst de meeste aandacht aan Karamanlis besteedt.

Karamanlis bleef, niettegenstaande zijn grote kans op succes, of juist daardoor, zeer vaag in zijn post-electorale bedoelingen. Hij sprak zich niet duidelijk uit over de monarchie. Wel stelde hij een datum vast waarop een referendum over de monarchie zou moeten beslissen. Deze houding is verwonderlijk wanneer men geen rekening houdt met de verscheidenheid aan politieke opvattingen die zijn Nieuwe Democratie hebben vervoegd, als men ziet welke armzalige resultaten de Nationale Democratische Unie heeft behaald. (zie verder). Los van deze elektorale bedenkingen kan men terecht verwonderd zijn - want het is zowat een publiek geheim dat Karamanlis voorstander is van de republiek, (sommigen voegen er zelfs een persoonlijke vete met Constantijn II aan toe, wat volgens betreffende auteurs dan de grondoorzaak van het referendum wordt...). Maar ook over deze aard van het door hem voorgestane republikeinse regime (presidentieel, semi-presidentieel of parlementair) bleef hij erg onduidelijk. De politieke tegenstanders vonden deze onduidelijkheid onverantwoord. Zij vreesden dat een grote Karamanlistische parlementaire meerderheid onvoldoende democratische mechanismen zou inbouwen. Omtrent de politieke zuiveringen (en de afbouw van de dictatoriale structuren) was de Nieuwe Democratie al even "duidelijk". Het enige wat kon worden vastgesteld was voorzichtigheid. Ter illustratie een uitspraak van Evangelos Averoff: "De belangrijkste verantwoordelijken straffen, de anderen opbeuren en hun de ogen openen: dit was de politiek die door onze regering werd gevoerd."

Wat de economische problemen betreft, meende Karamanlis, dat slechts een toetreding tot de EEG een oplossing kan bieden. Daarin verschilde hij niet van Georges Mavros. Ook was Karamanlis voorstander van een verbetering van de betrekkingen met de communistische landen. Misschien kwam het niet naar voor in de verkiezingscampagne, maar het is zeker te verwachten, (zie tekst i.v.m. buitenlandse politiek van de kolonels). Het is tevens de overtuiging van Mavros en anderen dat een verbetering van de betrekkingen met de communistische landen een grote hulp kan zijn voor een verbetering van de binnenlandse toestand (en voor een betere positie in de buitenlandse politiek.). Karamanlis is niet slechts pro-Europees. Hij is tevens pro-U.S.A., maar waarschijnlijker om opportunistischer overwegingen

dan wat de EEG betreft. De USA zijn tenslotte zeer machtig in Griekenland en deze "gealliëerde factor" is niet weg te denken uit de politieke strategie. Vandaar dat Karamanlis in zijn beleid waarschijnlijk blijk zal geven van een voorzichtig schipperen tussen de USSR, de USA en de EEG (met de verwachting de nadruk te kunnen leggen op de EEG). Mavros trok zijn lijnen iets duidelijker dan Karamanlis. Hij was resoluter in zijn afkeuring van de USA politiek. Hij verwierp bvb. de USA militaire dominantie in Griekenland (inclusief de bilaterale akkoorden die Griekenland en de USA binden). Zijn anti-amerikanisme is vooral gebleken tijdens de dramatische inval van Turkije in Cyprus. In de interviews die hij toen toestond sprak hij zich niet zacht uit over de USA.

Door het voorgaande, zijn belangstelling voor de EEG en de Communistische landen, biedt Mavros soms de indruk voorstander te zijn van een inbedden van Griekenland in een "groot-Europa" dat zowel West als Oost Europa zou omvatten.

In de Cyprus-kwestie neemt Karamanlis een sterk aangevochten positie in. Hij vindt dat het eiland mag worden verdeeld: 40 % voor de Turken en 60 % voor de Grieken. De opposanten verwijten hem de fundamentele rechten van de staat Cyprus te schenden. Indien deze "bevredigende regeling" zou verwezenlijkt worden, is Karamanlis bereid de militaire organisatie van de Navo terug te vervoegen. Tenslotte dient de eis tot het varen van een ongebonden koers vermeld, een eis die we terug vinden bij de K.P.Binnenland, de EDA en de PASOK.

De Nieuwe Democratie behaalde de meerderheid met meer dan 54 % van de stemmen. Dat leverde 214 zetels op in het parlement. De Unie van het Centrum en de Nieuwe Krachten behaalden ruim 20 % van de stemmen en verwierven daarmee 64 zetels in het parlement. De Socialistische Pan-Hellenistische beweging veroverde ruim 13 % van de stemmen en 12 zetels. Het Verenigd Links 9 % van de stemmen en 10 zetels.

2. HET REFERENDUM VAN 8 DECEMBER OVER DE MONARCHIE.

De voorstanders van de monarchie beweerden dat de terugkeer van koning Constantijn II niet zomaar een herstel van de monarchie betekende maar wel de invoering van een "gekroonde democratie", van het Scandinafse type. Trouwens, zo beweerden zij, Constantijn II is veranderd. Hij is een oprechte demokraat geworden en een fel verdediger van de volkssoevereiniteit. Over de rol van de koning tijdens de eerste maanden van het kolonelsregime werd gezegd dat hij gewoonweg niet had kunnen tussenkomen om de coup te verhinderen. Een dergelijke onderneming van de koning had een burgeroorlog kunnen doen losbreken.

Geef toe, dat de argumenten, rekening houdend met een bepaald cliënteel, waarop Constantijn zich richtte, een zekere overtuigingskracht kunnen bezitten. Het viel de koningsgezinden echter zwaar de contra argumenten van de republikeinen te weerleggen. In feite hebben de monarchisten ze niet weerlegd. Ze stelden gewoon dat Constantijn anders was geworden. Dat moest je dan maar geloven.

De tegenstanders van Constantijn II en van de monarchie beweerden dat het koningshuis een bron is geweest van labiliteit en onrust in het land. Gedurende de periode dat de monarchie in Griekenland bestond kende het land 4 revoluties en 30 staatsgrepen. Ook werd de monarchie verweten teveel de buitenlandse belangen te hebben gediend, wat een bron was voor verdeling en interne strijd. De ervaringen met Constantijn II zelf tenslotte pleiten niet voor zijn democratische gezindheid, zo beweerden zijn tegenstanders. In 1965 bvb. stuurde hij Georges Papandreou de deur uit toen deze als eerste minister een poging ondernam om de te grote (en anachronistische) macht van de koning te verminderen. Tevens tekende Constantijn II meer dan 200 dekretten tussen de kolonelscoup en 9/12/67. Daaronder bevonden zich de afkondiging van de noodtoestand en de installatie van de uitzonderingsrechtbanken.

De uitslag van het referendum bracht niets nieuws. Iedereen wist dat de koning niet zou overwinnen. Ongeveer 70 % van de uitgebrachte stemmen werden tegen de monarchie uitgebracht, en 30 % voor het koningshuis. Meteen werd Constantijn II verwittigd dat hij kon terugkomen op voorwaarde dat hij de beslissing van het volk aanvaardt, zich een paspoort aanschaft op naam van Gluckeburg (de naam van zijn familie) en zich niet meer met politiek bezighoudt.

J.D.S.

VREDESFONDS 1975.

De Leander (st.ab.) - Brugge : 250 fr,
Van Beeck - Heverlee : 750 fr, Edm.
Löder - Gentbrugge : 500 fr., Dr.Moraël
(st.ab.) - Ledeberg : 250 fr. Is.Claeys-
Brussel : 150 fr. (+ 8 abonnementen)

Ie steun vanwege de redactie "VREDE" 2.000
Dr. Moraël - Ledeberg : 300 fr. fr.
TOTAAL : 4.200 fr.

STEUN VOOR AKTIE : CHILI.

F. De Greef - Antwerpen : 300 fr, G.
Craeymeersch - Gent : 500 fr., J. Trouil-
lard - Antwerpen : 500 fr., P.Schamp -
Gentbrugge : 150 fr.

FRANKRIJK

Pierre Goldman, levenslange hechtenis.

Pierre Goldman, 30 jaar, werd op 20 december '74 door het assisenhof van het Seine-departement tot levenslange hechtenis veroordeeld wegens het plegen van drie hold-ups en een dubbele moord. (I) Bij het lezen van dit bericht zullen weinig mensen zich vragen gaan stellen. Daarom is het belangrijk dat we de zaak en de persoon even van nabij gaan bekijken, daar Pierre Goldman geen 'gewoon' misdadiger is en dat hij de dubbele moord nooit bekende.

Pierre Goldman, werd geboren te Lyon tijdens de bezetting. Zijn ouders, joods, waren actief in het verzet. Hun haat tegenover het fascisme drukte zijn stempel op Pierre die overal verkondigde: "Ik ben jood en revolutionair!". Tijdens zijn studententijd aan de Parijse Sorbonne was hij als links militant en als voorzitter van de niet-Trotskistische linker-vleugel van de kommunistische studenten een stuwkracht bij de uitbouw van de studentenbeweging. Na het beëindigen van zijn studies ging hij naar de Verenigde Staten, Tsjechoslowakije, Polen, Zuid-Amerika waar hij kennis nam met de moeilijkheden en levensvoorwaarden van de arbeidersklasse. Het was Zuid-Amerika die hem trof door zijn armoede, onderdrukking, diktaturen, martelingen, honderd... Daar werden er steeds mensen die hem nodig hadden en aan wie hij zich kon wijden. Als intelektueel onderwijst hij hen en militeert in de revolutionaire beweging. Na enige tijd neemt hij actief deel in de guerilliastrijd. In mei '68 komt hij, vervreemd van de gebeurtenissen in West-Europa, terug naar Parijs waar de revolutionaire dagen hem "te folkloristisch en te ondermaats, vergeleken met wat elders gebeurt" schijnen. Hij vertrekt terug naar Venezuela maar keert een jaar later opnieuw terug naar Parijs. Een reden voor de plotse terugkeer is blijkbaar niet te vinden. Een zaak staat vast; nu hij zijn rug gekeerd heeft van de dagelijkse strijd in Zuid-Amerika staat hij voor een revolutionaire leegte in Frankrijk. Mei '68 is voorbij, spijtig doodgebloed. Kameraden die hij aantrof waren ontredderd en vol twijfels. Totaal alleenstaand pleegt hij in één

maand tijd, geholpen door enkele afrikanen wier identiteit hij nooit heeft willen prijsgeven, drie overvallen die hen 300.000 fr. opbrachten, bestemd voor de Zuid-Amerikaanse revolutionaire beweging. In de lente van 1970, wanneer hij op het punt staat opnieuw naar Venezuela te vertrekken, wordt hij door de politie opgepikt. Hij bekende de drie overvallen maar ontkent de beschuldiging dat hij een dubbele moord zou gepleegd hebben op een apothekeres en haar laborante. Getuigen van de moordaanslag die de dader als een kleurling hadden beschreven, herkennen nu plots Pierre Goldman !!!

Tijdens zijn vier jaar lange opsluiting in zijn cel te Fresnes werkte hij twee doctoraatsthesisen uit; één over wijsbegeerte handelend over Jean Paul Sartre en één in het spaans over de problemen in Zuid-Amerika. Dubbel-licentiaat is hij reeds geruime tijd professor en leidt hij in de gevangenis een groep gevangenen op tot het baccalaureaat.

Naast zijn doctoraatsthesisen onderzocht hij ook zijn eigen dossier betreffende de dubbele moord. Zijn konklusie was dat geen enkel element uit het dossier enige bewijskracht had...

De jury besliste er echter anders over: levenslange hechtenis !! De uitspraak werd door de honderden aanwezigen, welke de debatten een week lang in alle stilte hadden gevolgd, op gehuil en uitbarstingen van woede ontvangen voor wat als de uitspraak van een klassegerecht wordt beschouwd.

Het is voor ons onmogelijk om 'juiste' konklusies te gaan trekken uit deze zaak daar we er te weinig van afweten. (Hoe komt het dat dit bijna niet in onze pers komt??!!). Maar één zaak is zeker, steeds meer zien we hoe het gerechtelijk apparaat zich harder en strenger gaat vertonen t.o.v. linkse militanten en groeperingen. Verbod van linkse groepen in Frankrijk, de behandeling van de Bader-Meinhof-leden in Duitsland zijn geen alleenstaande feiten. Ook in ons land is de verstrakking sterk merkbaar; sterkere controle van BOB op progressieve groepen (o.a. i.v.m. wapentransporten), uitbreiding vreemdelingenpolitie... ; en kijken we maar naar de -waanzinnig zware - uitspraak in het geval Van Praet in het antwerps dokproces (zie Links 9/11/74 en 14/12/74).

De vraag die M. De Smet stelde (Links 14/12/74 p.2) "Kunnen wij het fascisme nog tegenhouden?" is ook hier zeker op zijn plaats !!!

24/12/74

ALAIN CLAUWAERT

(I) : informatie voor dit artikel is afkomstig uit Volksgazet van 6 en 21 december '74.

midden-oosten

1. RABAT

Alles is feitelijk begonnen met de Arabische top te Rabat op 28 en 29 oktober 1974. Daar heeft de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO) haar geloofsbrieven gekregen. Het was immers duidelijk dat zij zich slechts kon opwerpen als volwaardige gesprekspartner indien ze kon beweren alle Palestijnen te vertegenwoordigen. Dit ging natuurlijk in tegen de positie van Hoessein die beweerde dat hij het grootste deel van dit volk vertegenwoordigde vermits het in zijn land leeft. Daarbij kwam nog dat de Israëli er geen doekjes om deden dat ze nooit met de PLO zouden onderhandelen en dat de enige gesprekspartner voor hun oostfront Hoessein was.

Door de erkenning van de PLO hebben de Arabieren dus zeker niet de gemakkelijkste weg gekozen vermits de onderhandelingen hiermee bemoeilijkt worden. Wat deze keuze motiveert is het feit dat de Palestijnen een eisende partij zijn wiens eisen zeker rechtmatig zijn: recht op leven in hun eigen land. Met de Palestijnen in hun kamp bij een onderhandeling zal het des te moeilijker vallen de Arabieren tot zeer veel toegevingen te dwingen vermits men dan niet alleen moet rekening houden met de eiser van een land waarvan een deel bezet is door de vijand maar tevens met de eisen van een volk dat al dertig jaar onrecht wordt aangedaan.

Daartegenover staat de houding van Libye en Irak die de vier 'dissidente' kommando bewegingen (PFLP van Habasj, PSF, PLP-algemeen kommando en het Irakees ILF) steunen. Het gaat hier om een ideologische onverzettelijkheid (geen onderhandelingen met de verrader Hoessein, geen politieke oplossing voor het konflikt) die zoals alle 'zuivere' posities theoretisch zeer juist is maar blijkbaar geen rekening houdt met de reële verhoudingen. Zoals de Palestijnen nuttig zijn voor de Arabische regime's, zo zijn de dissidenten nuttig voor de PLO: men kan hen niet tot teveel toegevingen dwingen want ze moeten rekening houden met hun 'linkerzijde'.

De reactie van Hoessein op de beslissing van Rabat was bijzonder kalm. Hij verklaarde dat vermits de Palestijnen het recht hadden op elk bevrijd gebied een deel van hun staat te vestigen Giszjordanie blijkbaar niet meer van hen was en dat hij dientengevolge zou handelen. Wel zal hij de ambtenaren ter plaatse blijven betalen en is hij zelfs bereid als de konferentie van Geneve hervat wordt in naam van de Palestijnen eraan deel te nemen, indien zij zulks wensen, teneinde de weigering van de Israëli te onzeilen.

dokument

In het vorige nummer publiceerden wij brede uittreksels van de speech van Arafat voor de Algemene Vergadering van de UNO. Hier willen wij deze toespraak in een breder kader situeren.

2. KISSINGER.

Dat Kissinger duidelijk minder tevreden is met de top van Rabat zal wel niemand verbazen. Hij had na moeizame besprekingen en veel heen en weer gevlieg UNO troepen kunnen doen plaatsnemen eerst tussen Egypte en Israël, vervolgens tussen Syrië en Israël. Zijn hoop was dan ook verder stap voor stap in de richting van een definitieve oplossing te gaan en niet, zoals de URSS voorstond alles ineens op te lossen door een vredeskonferentie in Genève. Zijn oplossing scheen het te halen gezien de suksessen die hij reeds bekomen had daar waar de konferentie nog niets gevorderd was. En dan kwam plots Rabat met de bevestiging dat zonder de Palestijnen niets kon gedaan worden. De reactie van Israël liet niet op zich wachten: in dat geval kon er niet meer onderhandeld worden. Dit was het einde van de wonderdokter wiens prestige ivm Cyprus en de CIA ook al aan het tanen was. Ondanks een achtste bezoek in begin november aan Kaïro, Damas en Jeruzalem was er geen beweging meer in de zaak te krijgen. De Egyptenaren waren trouwens stilaan meer naar de Sovjet kant gaan neigen. Begin 73 waren hun klachten tegenover de URSS - gebrek aan wapenleveringen - gunstig onthaald door de USA en Kissinger had hen 25 miljoen beloofd en een kerncentrale. Het Amerikaans kongres had er echter anders over beslist en Egypte kreeg niets. Zodoende was de grote vriendschap ook niet van zeer lange duur en begon Sadat terug uit te kijken naar de andere zijde.

3. GENEVE

De onderhandelingen in Genève zijn nooit echt op gang gekomen. Eerst was er de noodzaak onmiddellijk op het terrein tot een troepenscheiding te komen, wat Kissinger kon bereiken door druk uit te oefenen op Israël. Vervolgens was er de weigering van Israël om de Palestijnen als gesprekspartners aan een zelfde tafel te aanvaarden. Wat is nu de houding van de verschillende partijen tov. besprekingen in Genève. Het is duidelijk dat het hier om een fundamentele keuze gaat. De theorie van Kissinger is dat één persoon, t.z. hijzelf, makkelijk van de ene partij naar de andere kan lopen beider standpunten aanhoren, hier wat druk uitoefenen en daar wat toegeven en door een subtiel en ingewikkeld diplomatiek spel stapje voor stapje naar een oplossing kan gaan, zonder dat beide partijen gedurende een - lange - voorbereidende fase in direct contact hoeven te komen met elkaar. De Sovjets geloven in een andere taktiek. Zij willen een konferentie waar alle betrokken partijen op aanwezig zouden zijn en waarop de zaken grondig uitgepraat kunnen worden. Dit zou dus inhouden dat de Palestijnen en Israël elkaar de factozouden erkennen.

Nu is de uitgesproken vrees van Kissinger juist dat als het zover zou komen men de situatie gewoon blokkeert daar noch Israël noch de Palestijnen zomaar openbaar elkaar zullen aanvaarden zonder eerst langs een aantal tussenstappen te gaan. Deze vrees is misschien ten dele gerechtvaardigd maar de confrontatie is toch onvermijdelijk wil men geen vijfde oorlog.

Tot vóór Rabat, toen het Kissinger nog voor de wind ging, had hij al de troepenscheiding bewerkstelligd en iedereen verwachtte verdere resultaten. Wat men echter minder duidelijk zag was dat hij geen aanstalten maakte om de Palestijnen bij zijn onderhandelingen te betrekken. Dank zij zijn heen en weer gevlieg had hij inderdaad stapsgewijs een oplossing kunnen bereiken maar dit zou gebeurd zijn ten koste van de Arabische eenheid (die toch al zo wankel is) en van de Palestijnen. Daarom lijkt de enige rechtvaardige oplossing voor het ogenblik uit de Genève-hoek te moeten komen.

Ook Sadat die aanvankelijk niet te happig was ziet nu in dat hij niet veel verder kan geraken met deelonderhandelingen en dat zijn positie versterkt met de versterking van de Palestijnen.

In Damas heeft Assad al lang gezegd dat hij naar Genève wil.

De Israëli zijn natuurlijk niet zo gebrand op de konferentie waarbij ze de Palestijnen zonder moeten erkennen, zij hadden veel liever de bilaterale akkoorden zien ontwikkelen.

De Palestijnen zien in Genève geen zaligmakende oplossing vermits zij zouden kunnen gedwongen worden zich door Hoessein te laten vertegenwoordigen wat dan toch weer geen onmiddellijke erkenning door Israël zou inhouden. In ieder geval is het echter voor hen de enige mogelijke weg naar een oplossing. Verder zullen zij met hun extremistische achterhoede, de vier dissidenten, op een of andere wijze tot een vergelijk moeten komen.

4. DE UNO.

De PLO wordt door de Algemene Vergadering van de UNO naar New York ontboden wat een onmiskenbare internationale erkenning betekent. De daaropvolgende resolutie is duidelijk. Zij stelt:

1. het recht van het Palestijnse volk op zelfbeschikking, nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit
2. het recht op terugkeer
3. zonder deze punten kan geen fundamentele oplossing aan het probleem gegeven worden.
4. om dit te verwezenlijken mogen alle middelen in overeenstemming met het charter van de UNO gebruikt worden.
5. de Palestijnen moeten op alle gebieden geholpen worden
6. de secretaris generaal van de UNO moet contact opnemen met de PLO voor alle problemen ivm het midden-oosten.

Deze resolutie werd aanvaard met 89 stem-

men voor, 8 tegen (o.a. IJsland, Noorwegen, Nederland, de USA en Israël) en 37 onthoudingen (waaronder de andere landen van de EG)

Het feit dat in de resolutie niet gerept wordt over het recht op bestaan van Israël werd door vele kommentatoren als een ernstige fout aanzien. Men kan dit echter goed begrijpen vermits het hier duidelijk ging om a) de erkenning van de PLO en b) een bevestiging van de rechtmatige eisen van de Palestijnen. Het leek dan ook weinig opportuun om daar nog aan toe te voegen dat Israël recht op bestaan heeft, het feit dat dit land deelgenomen heeft aan de stemming is al een bewijs op zichzelf, bewijs dat nog altijd voor de Palestijnen moest geleverd worden !

5. ISRAËL

Voor het ogenblik staat Israël er niet bijster goed voor. Op internationaal vlak is de mislukking van Kissinger ook een mislukking voor de Zionisten doch ook uit de Europese hoek waait niet veel goeds.

Er was eerst het bezoek van de Franse minister van buitenlandse zaken, Sauvagnargues, die zich eerst onderhield met Arafat in Beireot vooraleer hij naar Jeruzalem ging. Hij werd daar met een duidelijke terughoudendheid ontvangen, des te meer daar Frankrijk al geruime tijd bekend staat als het meest pro-Arabisch land van de EG.

Reeds sinds de verklaring van de negen op zes december 73 was er olie in de soep. Vooral sedert de EEG konkreet is gaan ijveren voor een Europees-Arabisch overleg dat in naam slechts economisch zou zijn maar in feite ook een politieke betekenis heeft. Het standpunt van de EEG is nochtans niet bijzonder extremistisch. Haar enige en tot hiertoe onvergefelijke fout, volgens de zionisten, is het feit dat ze de Palestijnen als natie erkennen.

Ook in de internationale organisaties heeft Israël moeilijkheden. Zoals gezegd in de UNO doch ook in de UNESCO waar een aantal moties tegen de Zionistische staat gestemd zijn. Hier komen we in een volgend artikel op terug.

Intern zijn er echter ook zware problemen. Het voornaamste hiervan is zeker wel de devaluatie van het Israelisch pond.

Op 10 november (een zondag!) wordt aangekondigd dat het Israelisch pond zal devalueren met maar liefst 42,2 %; de belasting op de invoer stijgt met 15 % en de basisvoedselprodukten stijgen met 100 % en meer (de suiker bv is drie maal zo duur). Welke zijn de oorzaken hiervan ?

Sedert zijn ontstaan heeft Israël steeds een deflcitaire betalingsbalans gehad. Dit kwam in de eerste plaats door de konstante oorlogssituatie maar ook, en dit vergeet men te licht, door de kosten die de vestiging van de vloed immigranten steeds heeft meegebracht. Dit laatste leidt trouwens tot een vicieuze cirkel : de inflatie wordt o.m. bevorderd door de kosten van de

immigranten maar als de immigratie stopgezet wordt of beperkt gaat men niet alleen regelrecht in tegen de staatsideologie (Israël is het vaderland van alle joden") maar zouden de joden van de Diaspora geen reden meer hebben om zich gebonden te voelen met dit land en dus ook geen geld meer zenden. Nu is het juist dit geld dat voor het grootste deel Israël al die tijd heeft recht gehouden.

Een andere oorzaak van de devaluatie was de steeds sneller lopende inflatie (35 % per jaar) die ten dele te verklaren was door het invoeren van de inflatie van de Westerse wereld, doch ook door de hoge welvaart waar de Israeli altijd prat op gingen. De artificieel hoog gehouden levensstandaard, ideologisch belangrijk voor het image naar de buitenwereld toe en voor het aantrekken van nieuwe immigranten, heeft zich dus gewroken.

Tenslotte was er het feit dat de reserves aan buitenlandse deviezen sterk geslonken waren. Voor enkele maanden bedroegen ze nog slechts 900 miljoen \$ en daalden met 200 miljoen per maand ! Dit werd natuurlijk veroorzaakt door de aankoop van wapens maar ook, en dit vergeet men soms, door het feit dat de Israelische industrie praktisch uitsluitend leeft van ingevoerde grondstoffen !

Het doel van de devaluatie is duidelijk : de consumptie verminderen, de inflatie vertragen, deviezen sparen en een nieuwe impuls geven aan de uitvoer. Wat men echter vergeet te zeggen is dat de maatregelen ook een sterke werkloosheid tot gevolg zullen hebben in een land dat tot hiertoe praktisch geen werkloosheid kende.

Doch ook dit is berekend door de zionistische leiders. Werkloosheid vermindert immers de looneisen en is dus ook een middel om de inflatie tegen te gaan (men begrijpt hier waarom de syndikaten nooit geraadpleegd werden!). Verder zal de werkloosheid natuurlijk eerst de 80.000 Palestijnen treffen die in het land werken en ook dit heeft zijn goede kant. Deze grote groep zou inderdaad wel eens een politieke staking kunnen ontketenen en zo de economie in gevaar brengen, het is dus beter ze kwijt te geraken en te vervangen door Israeli. Ten laatste is het zo dat vele bekwame jonge mensen tegenwoordig het leger verlaten om in privé bedrijven een beter betaald werk te verrichten. Dank zij de werkloosheid zouden er meer beroepsmilitairen zijn en zouden bekwame mensen langer in het leger blijven ! Dit alles maakt natuurlijk de positie van het land op internationaal vlak niet sterker en verscherpt een interne tegenstelling die reeds lang latent aanwezig is.

Ondertussen is er meer en meer PLO agitatie in de bezette gebieden.

6. EEN VERSCHUIVING.

Begin december hoort men vanuit Kaïro steeds positievere geluiden over Genève

In het algemeen wordt de toenadering met de URSS benadrukt door de aankondiging van het bezoek van Brezjnev aan Egypte in januari 1975.

Stilaan zie we dan de houding van Israël verschuiven. Eerst was het grootste struikelblok voor verdere bilaterale onderhandelingen met Egypte de petroleumvelden in de Sinaï die Israël onder geen beding wou afstaan.

Op 3 december komt echter plots Rabin tevoorschijn met een voorstel: Israël zal een nieuwe gebiedsontzuiming doen onder de volgende voorwaarden: het ontzuimde gebied zal onmiddellijk door UNO troepen bezet worden, de bergpassen in de Sinaï blijven onder Israëlisch controle en het akkoord moet langer dan zes maanden duren. Geen sprake dus van de petroleumvelden die steeds als voorwaarde sine qua non gegolden hadden.

Israël beoogt drie zaken met dit voorstel: ten eerste zou dit terug een bilaterale onderhandeling zijn waarvan Syrië geïsoleerd zou blijven, ten tweede zou de Genève-konferentie hier weer door uitgesteld kunnen worden ten derde zou Egypte minder naar de Sovjet-Unie gedreven worden.

Betekenisvol is in ieder geval dat Israël zich verplicht voelt (al is het dan onder US druk) een eerste stapje te doen.

Rabin steekt zijn afkeer van Genève niet onder stoelen of banken, maar de VS schijnen ook, in zoverre ze de Kissinger politiek in het algemeen gaan relativiseren, niet meer zo wit-zwart te denken.

Zij zien inderdaad in dat het onmogelijk is een oplossing te bereiken zonder de URSS erbij te betrekken. Verder lijkt Sadat geklemd te zitten: hij kan moeilijk nogmaals alleen gaan onderhandelen dat zou hem teveel isoleren.

De moeilijkheid van de PLO aanwezigheid op de konferentie zou zelfs kunnen gebruikt worden om het lastige probleem van de wederzijdse erkenning door te duwen waarna alles veel vlotter zou verlopen.

7. PERSPECTIEVEN 7

Het zou er dus naar uitzien dat met of zonder supplementaire troepenscheidingen in de Sinaï alleen de konferentie van Genève een oplossing zou kunnen brengen. Buiten de erkenning van de Palestijnen als natie met rechten en rechtmatige eisen zullen de Israëli's er echter ook eindelijk moeten toe komen - als zij willen dat hun land veilig blijft bestaan en zich kan ontwikkelen in vrede met zijn buurstaten - eindelijk, na meer dan dertig jaar, een hun land een land van het midden-oosten te maken ipw. 'het land van alle joden'. Maar, zal het zionisme moeten opgeheven worden zodat er eindelijk een rechtvaardige vrede zal heersen in dit gebied en Palestina een democratische, niet godsdienstige staat zal zijn waar mensen van alle godsdiensten met gelijke rechten en plichten naast elkaar zullen kunnen leven.

kultuur

CHILE

We ontvingen van het Frans Maserelfonds de aankondiging van een belangwekkende publikatie: de uitgave van een vijftal tekeningen van een Chileens kunstenaar.

We hadden reeds eerder de gelegenheid om met deze tekeningen kennis te maken en we weten dus dat het hier om werk gaat, dat zowel politiek als artistiek heel waardevol is. Deze reproducties brengen ons niet alleen de getuigenis van iemand die de putch beleefd heeft, die ervaring wordt ons bovendien op aangrijpende wijze en politiek indringend medegedeeld.

Wie bovendien het interview gelezen heeft, dat J. Mestdagh van deze kunstenaar heeft afgenomen in de Rode Vaan van 12 december, weet reeds dat het hier een mens betreft, die door en voor het volk weet te werken.

Het is dan ook met veel sympathie, dat wij publiciteit voor deze reproducties maken. Men trekt deze map door het storten van 300 (driehonderd) Fr. op P.C. 000-0944464-72 van het Frans Maserelfonds te Brussel.

En denk eraar: het kopen van deze map betekent concrete solidariteit met een vriend in nood.

Wie in Gent of omstreken woont, kan deze en andere tekeningen bewonderen van 10 tot 24 januari in de Club "Emanuel Van Acker" Sloopstraat 33, Gent.

indochina

vietnam

Onze politieke aktie voor erkenning van de Voorlopige Revolutionaire regering

1. VOOR DIPLOMATIEKE ERKENNING.

Op ons herhaaldelijk aandringen ontvingen wij van Minister R. VAN ELSLANDE volgende brief :

Mijnheer de Sekretaris,

Bij uw brief van 12 oktober 1974 vroeg U mij opnieuw de mogelijkheid te overwegen om toelating te verlenen tot het vestigen in België van een Missie van de GRP van Zuid-Vietnam.

Na een nieuwe en grondige studie van het probleem kan ik U slechts bevestigen dat naar mijn mening de akkoorden van Parijs niet voorzien in de oprichting in Zuid-Vietnam van twee Staten die ieder aanspraak op een eigen buitenlandse vertegenwoordiging zouden kunnen maken.

België onderhoudt met de Republiek Vietnam regelmatige diplomatieke betrekkingen. Welke ook in andere landen om specifieke redenen de praktijk moge zijn, de Belgische Regering gelooft niet dat er aanleiding zou kunnen zijn om een tweede vertegenwoordiging van Zuid-Vietnam te Brussel toe te laten.

Het spijt me dan ook dat ik U geen genoegdoening kan geven op dit punt.

Met hoogachting,

Wij zijn tevreden met deze brief. Natuurlijk niet omdat ons verzoek afgewezen werd. Maar omdat we antwoord kregen. Want dit betekent dat er in regeringskringen inderdaad AANDACHT aan het gestelde probleem werd besteed. En dat is in België al heel wat. En daarvoor danken wij de Heer Minister.

En uit die brief blijkt verder dat Buitenlandse Zaken de tekst van de akkoorden van Parijs heeft bestudeerd. Want het is inderdaad JUIST dat de akkoorden niet voorzien in de oprichting van twee Zuid-vietnamese staten met eigen buitenlandse

vertegenwoordiging. Op dat punt heeft de heer Minister gelijk.

Maar wij hopen - en wij zullen er het onze toe bijdragen - dat Buitenlandse Zaken de tekst GRONDIGER zal bestuderen. Dan zal de heer Minister misschien nog tot het inzicht komen dat de administratie waarmee zijn departement diplomatieke betrekkingen aanknoopte in Zuid-Vietnam slechts één van de beide bestaande is, dat beide administraties in de akkoorden van Parijs op strikt GELIJKE voet behandeld worden, en dat hun bestaan als regering slechts een VOORLOPIG karakter heeft, namelijk tot de uitvoering van de Parijse akkoorden zijn voltooiing nadert in het houden van representatieve verkiezingen.

Het minste wat er kan gezegd worden is dat de Belgische regering beide Zuid-vietnamese administraties NIET op gelijke voet behandelt, maar een politieke keuze maakt. Misschien zal het sommige van onze politici toch wel kunnen schelen dat dit de keuze is van het GEWELD en de CORRUP-TIE, en tegen de oplossing van de Vietnamse problemen.

Intussen wordt er niet stilgezeten. En wij noteren met tevredenheid dat er bij onze volksvertegenwoordigers een groeiende belangstelling voor de Vietnamese problematiek merkbaar is : na CHILI is er nu ook een PARLEMENTAIRE GROEP VIETNAM in de maak. Een dertigtal parlementairen zouden hier reeds deel van uitmaken. Het spreekt vanzelf dat wij hen verder zullen steunen met informatie en voorstellen.

2. VOOR GELIJKE BEHANDELING VAN BEIDE ZUIDVIETNAMESE ADMINISTRATIES, TEGEN DISKRIMINATIE VAN DE VOORLOPIGE REVOLU- TIONAIRE REGERING.

Half oktober stuurden we aan een twaalf-tal parlementairen een uitvoerig gedocumenteerd verzoek om stappen te ondernemen bij Buitenlandse Zaken, tegen het gevaar dat België zou meewerken aan een Amerikaanse poging, om het verzet tegen economische hulp aan Thieu's corruptie vanwege het CONGRESS, te omzeilen door een beroep op de WERELDBANK. In de Wereldbank heeft België naast een heleboel andere kapitalistische regeringen, ook zijn zegje over aanwending van fondsen. Onder het mom van algemene hulpverlening aan heel Indochina beraadslaagden die regeringen reeds herhaaldelijk over een omvangrijke en eenzijdige financiële ondersteuning van Thieu's wankelend regime.

Kamerlid FERNAND VANDAMME stelde een schriftelijke parlementaire vraag over de houding van de Belgische diplomatieke vertegenwoordigers op de bijeenkomsten van de Wereldbank. Hij was zo attentvol ons het antwoord op zijn vraag aan Minister R. VAN ELSLANDE te willen opsturen.

Onze dank daarvoor.
Wij laten het hier in extenso volgen :

Mijnheer de Volksvertegenwoordiger,

Ik had de eer Uw schrijven van 15 oktober 11. te ontvangen, waarbij U mij mededeling hebt willen doen van het schrijven dat de vzw. VREDE U heeft gericht over de hulp door de Wereldbank aan Zuid-Vietnam.

Ik meen dat ik het best mijn standpunt hieromtrent kan weergeven door U een afschrift te laten geworden van mijn antwoord op de parlementaire vraag van de Heer Volksvertegenwoordiger Dehoussé, dewelke precies overeenstemt met de kwestie behandeld door VREDE.

Met bijzondere hoogachting.

Hier is het bewuste antwoord :

Op initiatief van de Wereldbank en van de Aziatische Ontwikkelingsbank werden sinds de maand mei 1973 contacten gelegd met verschillende ontwikkelde landen die belang stelden in de ontwikkeling van de Aziatische landen, met het oog op de oprichting van een hulpgroep ten voordele van de landen van het Indochinees schiereiland, te weten Laos de Republiek Khmer en de twee Vietnams.

Een eerste vergadering werd gehouden te Parijs op 18 oktober 1973 en een tweede vergadering had plaats op 17 oktober 1974 eveneens te Parijs. Namen eraan deel, buiten de Wereldbank en de Aziatische Ontwikkelingsbank, vertegenwoordigers van de volgende landen: Australië, Canada, Denemarken, Finland, Frankrijk, Bondsrepubliek Duitsland, Italië, Japan, Nederland, Nieuw-Zeeland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten van Amerika. België was op de vergadering van 18 oktober 1973 door een waarnemer vertegenwoordigd.

Tijdens de vergadering van 18 oktober 1973 werd de mogelijkheid onderzocht van de oprichting van een hulpgroep of van een forum waar de economische evolutie van de landen van het Indochinees schiereiland zou bestudeerd worden, maar er werd geen enkele concrete beslissing genomen, daar zekere problemen aan een grondiger studie moesten onderworpen worden.

Wegens de nog heersende toestand van dit deel van Zuid-Oost-Azië en ook om redenen van het relatief geringe bedrag van de budgettaire kredieten beschikbaar voor de bilaterale financiële hulpverlening, is de Belgische regering van mening voor het ogenblik een afwachtende houding te moeten aannemen ten aanzien van de deelneming van ons land aan de ontworpen hulpgroep. Dit is de reden waarom België zich op de vergadering van 17 oktober 1974 niet heeft laten vertegenwoordigen.

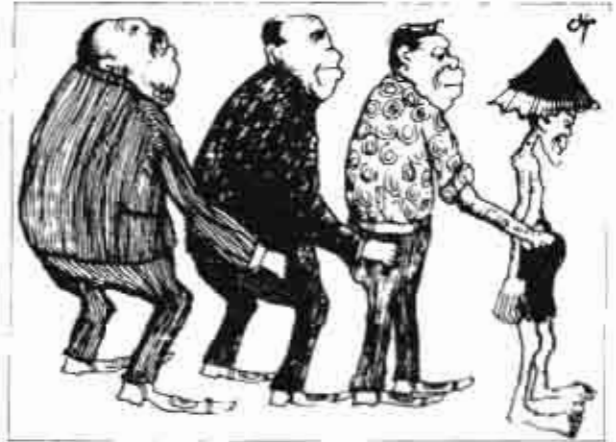
Tot daar het antwoord van minister VAN ELSLANDE aan kamerlid VANDAMME.

Onze lezers kunnen misschien van oordeel zijn dat het wegblijven uit een vergadering nu niet de meest wenselijke politiek is die men van een bedrijvig Ministerie van Buitenlandse Zaken zou mogen verlangen. Wij zijn er nochtans bijzonder tevreden mee.

Deze houding toont alleszins een duidelijke vorm van - zij het passief - verzet tegen de wensen van de Amerikaanse Meesters om de kapitalistische aanwezigheid in Indochina op dezelfde voet verder te zetten als dit tot nu toe het geval was. Want het zal wel voor iedereen duidelijk zijn dat de USA de andere regeringen wilden betrekken bij de verdere ondersteuning van het regime THIEU in Zuid-Vietnam, en van LON NOL in Kambojja. En onze regering oordeelde dat dit niet kan.

Wij zijn het zelden zo eens geweest met beslissingen van de Belgische regeerders !

Paul Wagemans 16 dec.74

Sprekers in de vergadering van 18 oktober 1973, die het grootste oppervlak land in Azië is!

KAMBODJA

EEN POLITIEKE OVERWINNING VAN DE USA -
IN DE UNO - MET STEUN VAN DE BELGISCHE
REGERING.

In 1973 werd een voorstel om de GRUNC (gouvernement royal d'union nationale du Cambodge) terug zijn legitieme plaats in de Verenigde Naties te geven (en dus de vertegenwoordiger van LON NOL eruit te gooien) slechts op het nippertje, met een verschil van 2 stemmen, verworpen. De meeste waarnemers verwachten dan ook dat een gelijkaardig voorstel er dit jaar zonder moeite door zou komen. Argumenten

hiervoor waren dat sindsdien nieuwe landen de GRUNC erkennen - het zijn er nu al 62, en verschuivingen in de internationale krachtsverhoudingen.

Tegen deze verwachtingen in slaagden de Verenigde Staten er in extremis in, het probleem van de Kambodjaanse vertegenwoordiging met een jaar uit te stellen, wat hen in de eerste plaats een belangrijk gezichtsverlies bespaart.

Meer in de lijn van haar traditionele afwezigheid van een eigen buitenlandse politiek dan bovengenoemde houding tegenover de Wereldbank, steunde de Belgische vertegenwoordiging de Amerikaanse politiek. We mogen er weer trots op zijn!

Wat zou er in Kambodja zelf veranderd zijn als de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties zou beslist hebben dat de GRUNC en niet LON NOL de wettige regering van Kambodja vormen?

Deze beslissing zou zeker op korte termijn weinig veranderd hebben. Legitiem of niet, het Pentagon zou zonder twijfel verdergegaan zijn met massieve militaire steun aan Lon Nol. En dit feit blijft ook hier een van de sleutels voor een eventuele oplossing van het conflict. Daar is iedereen het over eens. Stopzetting van deze hulp betekent de val van het huidige regime in Pnom-Penh. En voortzetting ervan garandeert op lange termijn helemaal niet dat Lon Nol kan blijven weerstaan tegen de druk van de bevolking, die hem graag wil zien verdwijnen om vrede en herstel van de economie te verkrijgen.

Op langere termijn echter zou het een zware hypotheek op dit innerlijk zo zwakke en internationaal zo geïsoleerde regime geplaatst hebben. Verschillende UNO-organismen, die nu bijna 90 % van de technische bijstand aan het regime bezorgen, zouden hiermee stoppen. Enkele westerse landen zouden dit voorbeeld volgen. Maar een dergelijke beslissing zou vooral zwaar doorwegen in de houding van een CONGRESS, dat nu al tegenstribbelt bij het verlenen van kredieten om Lon Nol verder te laten vechten. En zoals wij in verband met Zuid-Vietnam zien gebeuren: deze druk verplicht de Amerikaanse regering ook geleidelijk naar een politieke oplossing te zoeken die meer in het belang van de betrokken bevolking is.

Intussen blijft optimisme gewettigd: Lon Nol steunt binnenlands op zo'n zwakke basis, en de FUNK (Front uni national du Kampuchea) is zo sterk dat een overwinning van deze laatste misschien wel zal vooruitlopen op de beslissing van de UNO in de volgende zitting van de Algemene Vergadering.

Paul Wagemans
16 dec. 74

in het kort

RUSSELL TRIBUNAAL II

OVER

BRAZILIE, CHILI EN LATIJNS-AMERIKA :
TWEDE SESSIE.

BRUSSEL 11-18 JANUARI 1975.

Omtrent het "Russell Tribunaal II, ontvingen wij de volgende tekst :

De voorbereidingen van de tweede zitting van het Russell Tribunaal over Latijns-Amerika die van 11 tot 18 januari in Brussel zal plaatsvinden, zijn nu volop aan de gang. Verschillende politieke partijen, arbeidersorganisaties en andere bewegingen hebben reeds hun steun toegezegd.

Nadat in Rome tijdens de eerste sessie onderzocht werd hoe de regeringen van Latijns-Amerika het grootste deel van hun bevolking onderdrukken, komt nu aan de beurt : een onderzoek naar de verschillende mechanismen van economische onderdrukking, vooral dan de rol van de verschillende internationale krachten, zoals de multinationale ondernemingen en de Verenigde Staten.

Het komt er op aan zoveel mogelijk informatie-avonden en/of filmavonden over Latijns-Amerika te laten doorgaan, zodat de publieke opinie voorbereid wordt op de persberichten en het vonnis dat zal uitgesproken worden in januari, op het einde van de tweede sessie. Voor de informatie-avonden raden we aan een korte maar sprekende film af te draaien (hierin kunnen we u met advies bijstaan), gevolgd door een bespreking van de film, de latijns-amerikaanse toestand en een uitleg over het Russell-Tribunaal. Voor sprekers kunt u zich wenden tot het regionaal sekretariaat, dat ook instaat voor de verspreiding van een prachtige drie-kleurenaffiche. Richt u bestellingen ook voor de affiches tot SAGO.

In de brochure vindt u een lijst van al de filmen over Latijns-Amerika met wat uitleg en adres voor bestelling. Ook zijn de namen van de jury en van de rapporteurs vermeld, welke in principe bereid zijn tijdens of eventueel voor de zitting een informatie-avond over het tribunaal of één of ander specifiek probleem van Latijns-Amerika, over hun rapport of over een bepaald land te geven. Let wel dat deze mensen zeer vlug benomen zullen zijn.

bijdrage van het colam

CENTRUM
ORIENTATIE
LATIJNS-
AMERIKA
TE ROERMOND

Besmet Brazilië

Brazilië is besmet door subversieve elementen vanaf het middelbaar onderwijs en universiteit tot MBRAL (Braziliaanse beweging voor alfabetisatie) en de kerk. Deze algemene en vage aanklacht is te vinden in een boekje van de afdeling van Veiligheid en Informatie van het ministerie van Onderwijs en Cultuur (MEC) onder de titel: 'Hoe doen ze het'.

WERKWIJZE VAN LINKS.

Eerst is er een korte inleiding over de manier hoe de linkse organisaties proberen de steun van het volk te krijgen en de studenten te verlokken. Vervolgens toont het document hoe de subversieven werken in onderwijs en cultuur en zelfs binnen de kerk. Volgens het document heeft er onder de jeugd een vergiftiging plaats. Deze kan alleen uitgelegd worden door een duister plan, dat door de communisten is uitgewerkt om de Braziliaanse jeugd het vertrouwen in een groot vaderland te ontnemen. Onder de leerkrachten zijn er veel die de lessen van Moraal en Burgerzin benutten voor de verspreiding van de communistische ideologie. De analyse komt tot een meer subtiel en spitsvondig niveau als de cultuur ter sprake komt. Cineasten van naam als Glauber Rocha en Rui Guerra worden voorzien van het etiket subversief. Het theater is een ander machtig ideologisch wapen, dat de goede gewoonten aantast. Zelfs 'pseudo spontane' liederen zijn koren op de molen van de subversiviteit. Op het gebied van de muziek levert het document een juweelstuk van analyse. In onze muzikale programma's, aldus het document, zit een zorgvuldige psychologische operatie. De stemmen van de beste volkszangers worden gebruikt op TV en radio. Dit aspect van subversiviteit gaat zich in Brazilië manifesteren via de meerderheid van de leerlingen van de Braziliaanse volksmuziek. Zij verspreiden subversieve boodschappen op een veredelde manier door een dubbelzinnig betekenis te geven aan de teksten van de composities. Op het gebied van socio-religieuze analyses schijnt de afdeling van Veiligheid van de MEC niet gespecialiseerd te zijn. In Latijns Amerika heeft; volgens de zienswijze van het geschrift, momenteel de

communistische beweging en het christendom een vorm van coexistentie en in vele gevallen zelfs van samenwerking. Volgens het oude principe 'door één leert men allen kennen' wordt het voorval van de paters Dominicanen met Marighela besproken. Volgens het document is het duidelijk dat de algemene tactiek van de communistische regimes ten opzichte van de kerk zich aanzienlijk heeft gewijzigd. Vroeger plaatsten de marxisten de religieuzen aan de kant van het kapitalisme. Nu wijzen zij op Christus als het bolwerk van het communisme. Op deze manier slagen zij erin grote groepen geestelijken aan hun kant te krijgen. De subversiviteit profiteert van deze verwarring om te infiltreren in verschillende bewegingen, waar de kerk aanwezig is. Op deze manier dringt men door op het gebied van het onderwijs. De slogan dat godsdienst opium van het volk is wordt nu niet meer gebruikt. De communisten infiltreren de clerus en de scholen om zodoende het kapitalistisch regime te vernietigen. Op het eind van de indringende analyse stelt het document: "De bovengenoemde feiten en situaties afzonderlijk genomen betekenen weinig of geen gevaar voor de nationale veiligheid. Maar de diepgaande en zorgvuldige analyse van dezelfde gegevens en het onderlinge verband kunnen ons een algemene visie geven op hoe zich het communistisch infiltratieproces in de onderwijs- en culturele milieus aan het voltrekken is".

INTERVIEW.

Minister Jarbas Passarinho heeft zich verwaardigd in een interview in *Jornal do Brasil* enige ophelderingen te verschaffen. Op de vraag welke punten de minister niet onderschreeft, antwoordde hij: Hier past een opmerking vooraf. Het geschrift 'hoe doen ze het' had een privé karakter en was meer dan twee jaar geleden uitsluitend gemaakt voor gebruik van de informatie-afdeling van het ministerie. Het gaat dus niet om een eindoordeel van de regering Médici. In het geschrift als zodanig staat, aldus de minister, geen enkele ketterij. Het is immers werk van een gespecialiseerde groep. Het beperkt zich tot het duidelijk maken van de agitatie- en propaganda tactieken, die de communisten gebruiken voor infiltratie op het terrein van onderwijs en cultuur. Vervolgens schenkt het aandacht aan het principieel bij uitstek van de subversieve oorlog nl. de psychologie. Er is aldus de minister sprake van een algemene samenzwering onder de intelligentia tegen de regering. Verschillende commentaren benadrukken dat er in het geschrift meer beweerd dan bewezen wordt. Het ergste is dat het irrationele standpunten aanwakkert in de bestrijding van 'subversiviteit'.

Jan van Rijsbergen.

LATIJS-AMERIKA

Chili-berichten

LONEN EN PRIJZEN.

Diegene die werken verdienen ongeveer 1.600 tot 2.300 Escudos per dag. Om een idee te hebben van wat dit betekent citeren we hier ook enkele prijzen.
 Nescafé (170 gr.) 1.850 Es., doos melk : 420 Es., schrijfboek : 450 Es. 10 pakken stekjes : 1.700 Es., sigaretten : van 150 tot 670 Es., 1 kgr thee : 2.000 Es., Stadsbus : 110 Es., overdag en 170 Es. s'avonds, enz., enz.

ZAKEN VOOR ALLES.

Belgische industriëlen brachten in de loop van de maand oktober een bezoek aan Chili. De delegatie was samengesteld uit: Marc Verhaege de Naeyes, voorzitter van Fabrimetal, voorzitter van de groep Beckaert; Victor Jacobs van Merlen en José Van Giel eveneens personaliteiten van de groep Beckaert.
 De groep Beckaert is in Chili o.m. geassocieerd met de Compania del Pacifico (staalfabriek). Dit bericht dat wij overnemen uit het Persdossier-Chili van Kela verscheen in het Chileense blad El Mercurio van 2.10.74.
 Wanneer we het goed voor hebben is Beckaert steeds de voorzitter geweest van Katholieke patroons.....

INFLATIE REEDS 600 PROCENT.

Volgens het rapport van de Wereldbank, nr. 551 CH, dat zeer kritisch is over het beleid van Pinochet, is de inflatie in Chili reeds opgelopen tot 600 th. Volgens het rapport staat Chili voor een zeer grote financiële crisis waarvoor een minimum bedrag van 50 miljard vreemde valuta zal nodig zijn om aan de moeilijkheden het hoofd te bieden. Intussen staat Chili reeds met een buitenlandse schuld van 33 miljard....

DE MILITAIRE JUNTA EN I.T.T.

De ploeg van Pinochet heeft besloten I.T.T. schadeloos te stellen en deze multinationals een bedrag toe te kennen van 125,2 miljoen dollar voor het deel dat deze bezat in de Chileense Telefoonmaatschappij. Deze maatschappij waarop door de regering Allende in 1972 beslag werd gelegd werd nu door de Junta officieel genationaliseerd om haar toe te laten aan de I.T.T. een schadevergoeding te betalen.

AKTIES VOOR CHILI in ons land.

In de loop van de voorbije weken gingen in ons land nog een aantal Chili-informatieavonden door o.m. te St. Niklaas en Vilvoorde. Het Antwerpse Chili Comité gaat verder met de Humanitaire actie. Dit Comité, dat zeker het meest actieve kan genoemd worden, stuurde 50.000 fr. naar Chili Democrático voor de Chileense weeskinderen en bracht de nodige gelden samen om een familie - waarvan de vader en de zoon vermoord werden - naar België te laten overkomen.

Verschillende organisaties stuurden telegrams voor de vrijlating van senator Montes. Het Nationaal Universitair Solidariteits Comité met het Chileense volk komt een oproep te richten tot de leden van de fakulteiten voor steun om toe te laten studiebeurzen toe te kennen aan Chileense studenten.

Bijdragen voor het Chileense volk kunnen steeds gestort worden op onze Prk. 000-0956015-80 van Vrede vzw. Gent.

HET LEVEN VAN SENATOR MONTES IN GEVAAR.

Wij ontvingen aanvullende berichten uit Chili betreffende de toestand van de familie Montes. Jorgo Montes, kommunistisch senator werd, samen met zijn echtgenote Jozefina Miranda, en zij dochters, Diana 24 jaar, en Rosa Maria, 23 jaar, op 8 juli 1974 aangehouden en opgesloten in de Akademie van de Luchtmacht. Dit centrum is gekend als de plaats waar de "ondervragingen" worden verricht. Tengevolge van de martelingen verloor Montes zijn gehoor, zijn tanden werden uitgeslagen en een been is verlamd. Zijn echtgenote en zijn dochter Rosa Maria, hebben als gevolg van de martelingen psychische stoornissen

en het is te vrezen dat zij ongeneesbaar zijn. Diana heeft een hand volledig verlamd. De martelingen gingen door in aanwezigheid van de andere familieleden. Tot heden mochten noch de familie, noch de vrienden, noch de verdedigers, de gevangenen bezoeken. Officieel werd nooit bekend gemaakt dat zij aangehouden werden. Om dit voor de bevolking te verduiken werd Montes opgesloten onder de naam Francisco Lilave Legula. Rekening houdende met de gezondheidstoestand van de leden van de familie Montes moet de openbare opinie steeds meer druk uitoefenen op de militaire junta. Verschillende organisaties stuurden reeds telegrams en protestbrieven. Schrijf naar de Ambassade van Chili, Keizerlaan, 1000 Brussel.

CENTRA VOOR MARTELINGEN.

Het is in Chili bekend dat de twee belangrijkste martelcentra zich te Santiago bevinden: nl. in de Akademie van de Luchtmacht en in de Staf van de DINA (de Chileense Gestapo).

In deze twee centra worden dagelijks rond de twee honderd politieke gevangenen gemarteld. De brutale gruwelijke middel-eeuwse folteringen maar ook de meest gruwelijke geraffineerde moderne methodes worden hierbij aangewend. Geen enkele internationale onderzoekscommissie - ook niet deze van de UNO - of het Rode Kruis - hebben ooit deze centra mogen bezoeken.

MARTELMETHODEN.

Enkele van de martelmethoden: "Electrische schokken op alle delen van het lichaam"; Het "zwembad": de beulen laten hun slachtoffers het hoofd naar beneden, het lichaam vastgebonden, in een beerkuip zakken; De "astronaut": het hoofd van de gevangene wordt door een plastic zak omwonden en rond de hals vastgebonden tot hij er bij stikt. De "ara-stok": een uitvinding van de Braziliaanse politie, die nu in Chili overgenomen wordt bestaat er in de gevangene, volledig geplooid, op te hangen aan een stok die onder de knieën zit. De "familiefoltering": kinderen worden onder de ogen van de ouders gemarteld, de vrouwen en meisjes worden in aanwezigheid van de echtgenoot en vader verkracht; De "gekruide marxist" bestaat er in de mond van het slachtoffer te vullen met allerhande kruiden, paprika e.a. en dan zijn mond toe te plakken met een pleister. Deze enkele voorbeelden geven een beeld van de hoogstaande "kulturele" vondsten van de leiders van de Chileense junta...

STRIJD TEGEN DE DIKTATUUR.

Ondanks de repressie gingen reeds verschillende stakingen door van de arbeiders die voor het behoud van hun rechten opkomen. Ook de illegale propaganda neemt toe. Door

partijen, e.a. organisaties, worden sluitbladen uitgegeven. Op de daken van hoge appartementsgebouwen worden pakken met trakten gelegd die door de wind over een ganse wijk verspreid worden. Toen een dergelijke aktie enkele tijd geleden plaats had ging de junta er toe over de bevolking van een gans stadsdeel - ruim 15.000 mensen - aan te houden. Op 11 september werd door het komitee van de Unidad Popular een oproep tot de bevolking verspreid waarin de bevolking opgeroepen werd tot de uitbouw van een breed anti-fascistisch front.

DE LEIDER VAN M.I.R. NEERGESCHOTEN.

Op 5 oktober j.l. werden een aantal militanten van de M.I.R. tijdens een bijeenkomst omsingeld. Onder hen bevond zich Edgardo Enriquez, algemeen sekretaris van de M.I.R. en zijn gezellin, de dochter van de vroegere rector van de Katholieke Universiteit van Santiago. Bij een poging om de omsingeling te doorbreken werd E. Enriquez gedood.

DE ZUSTER VAN ALLENDE AANGEHOUDEN.

Andres Pascal, de zoon van de zuster van President Allende, heeft Enriquez als algemeen sekretaris van de MIR opgevolgd. Op 2 november werd zijn moeder - een vroegere socialistische volksvertegenwoordiger samen met haar dochter (33 jaar) aangehouden. Laura Allende lijdt aan kanker en moet voor deze ziekte verzorgd worden met kobaltstralen. De Mexikaanse regering is tussengekomen voor haar vrijlating en om haar uitwijking verzocht. De junta antwoordde dat dit slechts kan gebeuren als het onderzoek ten einde is en dat zij intussen "zo goed mogelijk" wordt verzorgd.

MEXIKO VERBREEKT HAAR BETREKKINGEN.

De Mexikaanse autoriteiten hebben hun betrekkingen verbroken met de huidige machtshebbers in Chili. Zelfs in Latijns-Amerika geraakt de junta meer en meer geïsoleerd.

ONTEVREDENHEID OOK IN HET LEGER.

Na de dood van Generaal Prats is de ontevredenheid toegenomen in het leger. De gewilde homogeniteit is moeilijk te realiseren. Steeds komen spanningen aan de oppervlakte. Onlangs nog werden 7 generaals en 181 officieren aan de dijk gezet.

DE EKONOMISCHE KRISIS NEEMT TOE.

De economische politiek van de junta leidt de Chileense bevolking naar de ondergang. De ene devaluatie volgt de andere op. Op één jaar tijd stegen de prijzen meer dan veertig maal. Het land telt reeds meer dan 600.000 werklozen. De grote Amerikaanse monopolies die rond de 300 miljoen dollar compensatie ontvingen schijnen nochtans niet zo enthousiast te zijn om investeringen te doen in Chili. Zelfs zij beginnen er zich rekenschap van te geven dat de militaire junta niet zo erg vast in het zadel zit.

opvoeden tot vrede

Budapest

MET DE VREDE ALS DOEL.

...IS DE DIALOOG TUSSEN ARBEIDERS VAN
OOST- EN WEST-EUROPA MOGELIJK ?

Dialogo veronderstelt altijd twee dingen:

- ten eerste aanvaarden dat de andere anders is;
- ten tweede wederzijds goede trouw veronderstellen.

Als wij dit willen toepassen op de Oost-West betrekkingen binnen Europa, dan zal iedereen die iets afweet van de na-oorlogse geschiedenis weten dat dit niet eenvoudig is ! Maar uiteindelijk hebben wij ook geen andere keuze ! Want de andere keuze zou zijn : voortgaan met de koude oorlog, met de spanningen... die dan vroeg of laat tot oorlog in Europa kunnen leiden. Een oorlog in Europa zou geen overwinnaars of verslagenen opleveren... alléén de catastrofe en de algemene vernietiging.

Dus hebben de arbeiders in Europa er belang bij dat dialoog, samenwerking, veiligheid en vrede in Europa tot stand komen. Zij beantwoordt aldus de herhaalde, dringende oproepen van Paus Paulus : de vrede is mogelijk ! Iedereen kan en moet hiertoe bijdragen.

Sinds verschillende jaren doet de christelijke arbeidersbeweging hiervoor iets. In het raam van het Internationaal Comité voor Europese Veiligheid en Samenwerking ... en méér in het bijzonder in zijn "sociale commissie". Verleden jaar had zulk gesprek plaats in Brussel. Dit jaar ging het door in Budapest in Hongarije van 25 tot 28 november.

Het A.C.V. had hierheen gezonden : Robert Martens, provinciaal secretaris van de Metaalcentrale en Ignaas Lindemans, hoofd van de Studiedienst van het A.C.V. Verder was er ook nog Johan Van De Kerckhove, secretaris van het Instituut voor de Arbeid van de K.U.L.

Waarover ging het ?

Gedurende vier dagen hebben kleine delegaties van mensen uit de georganiseerde arbeiderswereld van Oost en West zich beraden over twee thema's :

1. de vermenselijking van de arbeid, werkoverleg en de beïnvloedingsmacht van de arbeiders in het leven van hun onderneming;

2. de economische samenwerking tussen Oost en West, ontwapening en economische implicaties, de energiecrisis en Oost en West.

Dus stuk voor stuk belangrijke onderwerpen, moeilijke onderwerpen... waaraan de arbeidersmassa van Europa toch direct geïnteresseerd is.

Bij de behandeling van dergelijke onderwerpen is de start altijd moeilijk. Men moet beide partijen ertoe brengen dat zij ondanks hun verschillende politieke en sociale problemen erkennen dat zij allebei moeilijkheden hebben, dat zij van elkaar iets kunnen leren en dat zij elkaar kunnen helpen. Het duurt dan allicht één dag vooraleer het echt gesprek loskomt ! Maar het eindresultaat is dan tóch positief.

WERKOVERLEG EN ARBEIDERSPARTICIPATIE

Dit onderwerp werd gekozen omdat men ervan uitging dat de arbeiders in heel Europa - ook al is het politiek en sociaal systeem verschillend - hieromtrent bekommerd zijn. Ook in de agn. "socialistische landen" erkent men op dit stuk nog heel wat vooruitgang te boeken is. Bovendien gaat het hier over een concreet probleem, waarmee men overal in Europa bezig is om geschikte oplossingen te vinden.

Er werden inleidingen gegeven enerzijds door de heer Koltai van het onderzoeksinstituut van de Hongaarse vakbonden en door de heer Géza, vice-rector van de Polytechnische Hogeschool van Budapest, anderzijds door de reeds vermelde J. van de Kerckhove van de Katholieke Universiteit van Leuven. Bijzonder sympathiek was het ook dat een arbeider uit de "Csepel" (Metaal) en een arbeidster uit "Tungsram" (lampen), beide gelegen te Budapest, alsook een arbeider uit "Lihatchov" (auto's) te Moskou kwamen vertellen hoe zij wegen hebben gezocht om in hun fabriek grotere participatie van de arbeiders in de beslissingen, die hen aangaan, te bekomen, alsook om de moeilijkheden van het handwerk te overwinnen.

De besluiten van het colloquium op dit stuk eindigen met het volgende :

"Het is gebleken uit de verschillende experimenten, waarover verslag werd uitgebracht, dat overal in Europa menigvuldige initiatieven worden genomen door de arbeiders en hun organisaties, teneinde de produktiemiddelen aan het ritme van de mens te laten functioneren en ze ten dienste te stellen van de mens, vervolgens teneinde de arbeiders te laten deelhebben aan

de beslissingen die hen interesseren en tenslotte teneinde doorheen dit alles bij te dragen tot de ontplooiing van de arbeiders. De verwezenlijking van dit alles hangt af van het sociaal systeem dat in de verschillende landen bestaat. De kwaliteit van de arbeid is een fundamenteel onderdeel van de kwaliteit van het leven; haar bestendige vervolmaking is een van de grote verantwoordelijkheden van onze maatschappij".

Een bezoek aan het reuze-bedrijf RABA in Gyári tegen de Oostenrijkse grens, sloot dit thema af. In dit bedrijf werd zowel staal gegoten, vormen gegoten, motoren geassembleerd als wagons gemaakt. We konden er kennis maken met verschillende stadia van technologische ontwikkeling: van vrij eenvoudige assemblage tot meer geprefectioneerde technieken. Het arbeidsritme was er rustig en de atmosfeer over het algemeen gezond. Opmerkenswaardig modern was de staalgieterij en de vormgieterij: sterk geautomatiseerd, stofvrij en zeer overzichtelijk... zodat zelfs vrouwen er mochten werken.

VEILIGHEID DOOR ONTWAPENING, VEILIGHEID DOOR ENRGIEBEVOORADING.

Met het oog op een latere, méér grondige aanpak, besprak het colloquium ook de problemen van veiligheid, samenwerking tussen Oost en West op stuk van energievoorziening.

Dit laatste thema werd met grote deskundigheid ingeleid door de heer A. De Smaele, ere-voorzitter van de Centrale Raad voor het bedrijfsleven van België. Bij deze gelegenheid bleek dat de samenwerking tussen Oost en West niet langer meer facultatief zal zijn, maar een noodzaak zal worden. Het is immers zo dat bijvoorbeeld 1/3 van 's werelds reserves aan kolen in Siberië te vinden zijn.

Tenslotte werd ook erkend dat in deze crisisperiode die de wereldeconomie en vooral de Westerse economie doormaakt, alle arbeiders van Europa geïnteresseerd zijn aan de oplossingen van deze moeilijke problemen, ook zij uit de "socialistische landen" zelfs al kennen zij deze rechtstreeks niet!

Volgend jaar zou de "sociale commissie" zich vooral bezighouden met een meer diepgaande bespreking van deze problemen. Ja, de dialoog is mogelijk en kan vruchtbaar zijn... als de vrede voorop staat in onze bedoelingen.

I. LINDEMANS

(Hoofd van de Studiedienst van het A.C.V.)

IN EN OM SCHOOL Leger, Rijkswacht en NATO : eenzelfde strijd.

(tegen de anti-propaganda van ekstreme actiegroepen)

1. UIT HET DAGELIJKS LEVEN.

- Een tijdje geleden wandelde ik door een drukke winkelstraat ergens in mijn buurt. Er stond een bus geparkeerd. Een info-bus. Binnenin een verzameling opgepoetste attributen van het Belgisch leger: maquettes van vliegtuigen en schepen en veel foto's van stoere knapen. Een man in uniform deelde "VOX", het militaire weekblad, uit. Vooral nr. 8 "Kaders voor morgen" en nr. 18 "Ik word vrijwilliger" werden onder de neus van de nieuwsgierige voorbijgangers geduwd. Gratis...
- In mijn gemeente is ook een rijkswachtkazerne. Deze week zwaaien daar de poorten wijd open. De rijkswacht van het gebied Antwerpen-Limburg wil zich kenbaar maken bij het publiek en tevens informatie brengen over een loopbaan als rijkswachter. Er zullen o.a. fotoreportages getoond worden over het verkeer en de wegcode, over het gebruik van de rijkswachthelikopters, dia-montages over drugs en films over de opdrachten van de rijkswacht. Dit alles gratis...
- Deze week viste ik uit mijn bakje in het leraarslokaal een grote envelop op van het ministerie van nationale opvoeding. De inhoud? Een brief van baron de Cumont, voorzitter van de Belgische Atlantische Vereniging, waarin herinnerd wordt aan het 25-jarig bestaan van de NATO. De baron verwijst tevens naar een lessenschema over de NATO (kompleet met groepstaken

en bronnenmateriaal) evenals naar een lesbrieff die speciaal ter intentie van de leraar Maatschappelijke vorming door het fonds "School en bedrijf" werd samengesteld. Alweer gratis dokumentatie.

2. EEN NIEUWE STRATEGIE.

Waarom ineens die genereuze bevliegingen en onverwachte openheid van de kant van leger, rijkswacht en NATO? VOX nr. 8, het militaire weekblad, komt er eerlijk voor uit: "Zelfs in een tijd van kontestatie waarin alles en nog wat op losse schroeven gezet wordt heeft een modern democratisch (sic) leger nood aan een kader van officieren en onderofficieren, die het hoofd kunnen bieden aan de noden van vandaag en morgen" (p. 1).

Ook baron de Cumont van de Belgische Atlantische Vereniging doet er geen doekjes om: "De jongeren weten weinig af van deze belangrijke taak van het Bondgenootschap en hun opinie wordt heel dikwijls beïnvloed door de anti-NAVO propaganda van ekstreme aktiegroepen die, zoals u weet, veel vat hebben op de jeugd".

Leger, rijkswacht, NATO evenals andere instellingen zijn de laatste jaren niet gespaard gebleven van kritiek. De goeie jaren van de Koude Oorlog die beheerst werden door de Oost-West tegenstelling en waardoor de inwendige kontradikties in eigen maatschappij gestabiliseerd werden, zijn voorbij. Vele vanzelfsprekenden kwamen in de loop van de zestiger en zeventiger jaren op de helling te staan. Er wordt geknaagd aan de structuur van de Westerse kapitalistische maatschappij. Het gehavende blazoën van instellingen als leger, rijkswacht en NATO dient dringend gefatsoeneerd. Maar hoe? Tot zelfs de school blijft schijnbaar in gebreke. Laat ons daarom infobussen laten rijden, kazernepoorten openzetten en NATO-lesbrieven uitstrooien!

3. INDOKTRINATIE VAN HET BESTAANDE.

Deze voorbeelden uit "het dagelijks leven" zijn stuk voor stuk konkrete illustraties van de schaamteloze manier waarop de nachthebbers aan grootscheeps indoktrinatie van het bestaande doen. Het meest frappante voorbeeld is misschien wel de pro-NAVO campagne van de Belgische Atlantische Vereniging. De aard van de relatie school-maatschappij en van de maatschappijbestendige rol van het onderwijs komen hier op hun scherpst tot uiting:

a) De propaganda van de Belgische Atlantische Vereniging wordt door het ministerie van nationale opvoeding naar alle scholen toegestuurd. Nationale opvoeding tot NATO-medeplichtigheid...

b) Precies de leraar Maatschappelijke Vorming werd bedacht met dit indoktrinatiepakket. Bedoeling van Maatschappelijke Vorming schijnt dus o.a. te zijn de jongeren in te lichten over de belangrijke taak van het bondgenootschap en ze tevens te waarschuwen voor de anti-NAVO propaganda van ekstreme aktiegroepen. Wel, wel...

Maar kom waarom maken wij ons druk. Het betreft hier immers "objektieve informatie". Baron de Cumont stelt ons gerust: "Het komt mij voor dat deze lesbrieff vrij objektief is en als basis zou kunnen dienen voor een les over het Atlantisch Bondgenootschap, waarvan België aktief deel uitmaakt.

Het komt mij echter voor dat de waarde baron zich hier wel danig vergaloppeert. In zijn vorige alinea zegt hij immers duidelijk van welke veronderstellingen wordt uitgegaan:

"In deze publikatie, die verschijnt naar aanleiding van het 25-jarig bestaan van de NAVO, wordt onder meer de nadruk gelegd op de stabiliserende rol, die de NAVO op het gebied van de veiligheid, in Europa en in de Wereld, vervult.

Tevens wordt beklemtoond dat de Alliantie thans een aanzienlijke bijdrage levert tot het ontspanningsproces dat tussen Oost en West is ingetreden".

d) Naar aanleiding van het 25-jarig bestaan van de NATO is er ook andere "vrij objektieve informatie" verschenen. Bijvoorbeeld het boekje van Jaap Van Ginneken "25 jaar NATO, de koude oorlog als rechtvaardiging van de re-kolonisering van de derde wereld" "Kosmostory nr. 39, uitg. Sjaloom Odiijk, Nederland

Waarom wordt deze publikatie niet door het ministerie in omloop gebracht? Allicht omdat de auteur ervan de feestpret zou kunnen bederven. "Er valt dan ook niets te vieren bij het 25-jarig bestaan van de NATO. Er valt alleen iets te herdenken: miljoenen doden, tientallen miljoenen gewonden, honderden miljoenen krepeergevallen 25 jaar is een kwart eeuw te lang" (p.5-6).

Walter Looten
"Bevrijding"
(ACOD Antwerpen)

NOTA VAN DE REDAKTIE

Jraag ontvingen wij informatie over de "legerpropaganda" in andere scholen.

TE ZOT
OM
LOS TE LOPEN

TONEEL

Ook toneel voor de jeugd, gebracht door de werkgroep "Jeugd en Teater" (leiding Alice Toen) brengt stukken in het kader van de opvoeding tot internationale verstandhouding en vrede. Zo o.a. "Beschuldigde sta op" of het proces van Raf Verbeeck de jongeman die tijdens het spring- en rijtornooi te Waregem een aanslag pleegde op het paard van de Braziliaanse grootgrondbezitter Joao Candia Bertoza om op die wijze de aandacht te vestigen op de toestanden in Brazilië. In dit stuk worden de berichten uit de derde wereld in verband gebracht met de eigen leefwereld van het kind. Dit leidt tot een creatieve benadering van de problemen.

Het stuk werd geschreven door Renke Korn (Duitse Bondsrepubliek).
Vertaling : Alice Toen.

"Beschuldigde sta op" doet verschillende vragen rijzen. De voorstelling is dus geen afgesloten geheel, maar een aanzet tot verder vormingswerk.

AFRIKA KERNVRIJ.

De politieke commissie van de U.N.O. keurde met 108 stemmen een resolutie goed waarbij Afrika tot atoomvrijgebied wordt verklaard.

Er waren geen tegenstemmen maar wel drie onthoudingen: Frankrijk, Groot Brittannië en de Verenigde Staten.

Uiting van eigen slecht geweten? Of van welbegrepen imperialistische belangen?

Na het stuk en soms reeds tijdens, wordt het woord verleend aan de toeschouwer. Hij moet zich uitspreken op verschillende niveaus: is de reactie van de jongeren op deze situatie juist of onjuist, bestaan er andere oplossingen, welke oplossing zou ik kiezen, hoe is het mogelijk dat zulke situaties zich kunnen voordoen, hoe kunnen dergelijke situaties voorkomen worden. Dit alles wordt begeleid door "jeugd en teater". Belangrijk is echter dat zij op geen enkele wijze proberen eigen gedachten, oplossingen, formules op te dringen. Zij dikteren nooit vanuit een bepaalde levensvisie en/of politieke overtuiging. Het is de toeschouwer zelf, die vanuit eigen levensopvatting, eigen ervaring, een antwoord moet geven, zijn houding moet bepalen tegenover de geschetste situatie.

Deze openheid is één van de belangrijkste eigenschappen van "jeugd & teater". Een openheid die erop gericht is de meest diverse denkvormen aan het woord laten. Aldus wordt de jeugd een oordeelvermogen aangekweekt. Immers naar aanleiding van het getoonde probleem kunnen de jongeren op een bedachtzame wijze oordelen. Hun eigen visie, hun eigen oordeel wordt voortdurend gekorrigeerd vanuit de anderen.

"Jeugd en Teater" voert voorstellingen op in de scholen of in zalen.
Voor verdere inlichtingen :
02/465.04.56

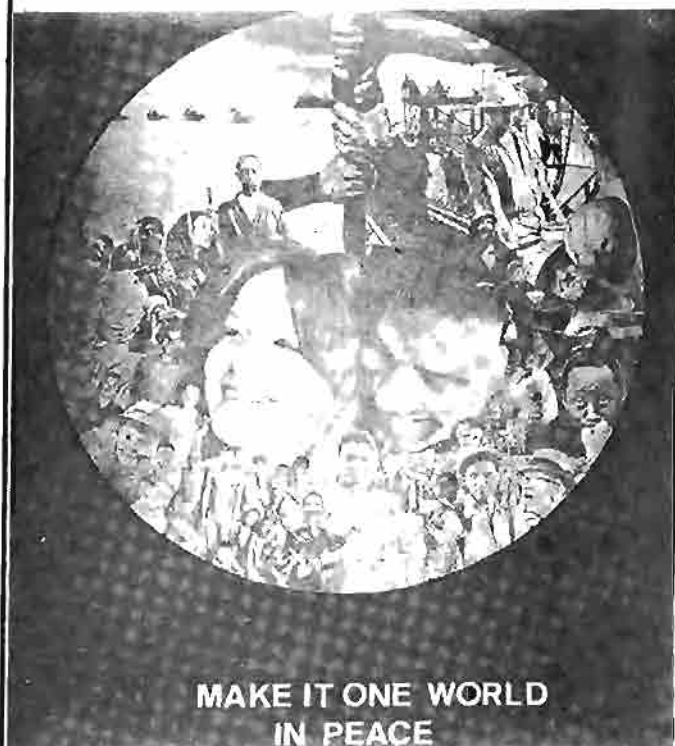

Deunverwest 74

Nu verkrijgbaar

T-shirt met bijgaande tekening
in wit en blauw - 3 maten
voor kinderen vanaf 6 jaar
(3 maten)
wit- geel - rood - blauw
Prijs 150 fr. 7 fr port

Nieuwe posters prijs 60 fr. 5 fr port

BOEKENARSENAAAL

Vraag zonder verplichting een uitgebreide folder bij

BOEKENARSENAAAL
Lamstraat, 14
9000 GENT
Tel. 09/25.62.57

een rijke keus aan boeken

GRUNDIG

BRAUN

PHILIPS

hifi stereo keten
combinatie

EUROPA ELECTRONIC

A. PIETERSLAAN, 2 (aan 't STADHUIS) - OOSTENDE - Tel. 716.34

BOEKHANDEL
DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL
GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties
Schilderijen van oude en hedendaagse schilders
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02)11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059)727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050)618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKENFONDS MARNIX

heeft steeds een uitgebreide keus van :

- Literaire
- Wetenschappelijke
- Politieke
boeken.

Alsook :

- Engelse
(Penguin - Pelican...)
- Franse
(Livre de Poche - 10/18...)
- Duitse
(D.T.V. - Goldmann...)
pocketseries.

AJUNLEI 18 - 9000 GENT
(evenwijdig met Veldstraat).

Tel. 09/25.10.92 Doorlopend geopend van
8.30u - 6.30u

VRJIE TOEGANG.

gakko S.V.

Hoek Overpoortstraat en Ch. De Kerckhovelaan
en St.-Pietersnieuwstraat 107 - 9000 Gent tel. 091/23.27.88.

Bureelartikelen - Papierwaren - Drukkerij - Uitgeverij.

prijzen beneden alle peil !!!

Vraag vrijblijvend inlichtingen of kom zelf eens langs